

Filemon

*En indien hij u iets verongelijkt heeft, of schuldig is, reken dat mij toe.
Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand,
ik zal het betalen;*

Filemon: 18 en 19a

Ad Leeuwenhage

1. *Paulus, een gevangene van Christus Jezus, en Timotheüs, de broeder, aan Filemon, den geliefde, en onzen medearbeider,*
2. *En aan Appia, de geliefde, en aan Archippus, onzen medestrijder, en aan de Gemeente, die te uwen huize is:*
3. *Genade zij ulieden en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.*
4. *Ik dank mijn God, uwver altijd gedachtig zijnde in mijn gebeden;*
5. *Alzo ik hoor uw liefde en geloof, hetwelk gij hebt aan den Heere Jezus, en jegens al de heiligen;*
6. *Opdat de gemeenschap uws geloofs krachtig worde in de bekendmaking van alle goed, hetwelk in ulieden is door Christus Jezus.*
7. *Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, dat de ingewanden der heiligen verkwikt zijn geworden door u, broeder!*
8. *Daarom, hoewel ik grote vrijmoedigheid heb in Christus, om u te bevelen, hetgeen betamelijk is;*
9. *Zo bid ik nochtans liever door de liefde, daar ik zodanig een ben, te weten Paulus, een oud man, en nu ook een gevangene van Jezus Christus.*
10. *Ik bid u dan voor mijn zoon, denwelken ik in mijn banden heb geteeld, namelijk Onesimus;*
11. *Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig; denwelken ik wedergezonden heb.*
12. *Doch gij, neem hem, dat is mijn ingewanden, weder aan;*
13. *Denwelken ik wel had willen bij mij behouden, opdat hij mij voor u dienen zou in de banden des Evangelies.*
14. *Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen, opdat uw goeddadigheid niet zou zijn als naar bedwang, maar naar vrijwilligheid.*
15. *Want veellicht is hij daarom voor een kleinen tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig zoudt weder hebben.*
16. *Nu voortaan niet als een dienstknecht, maar meer dan een dienstknecht, namelijk een geliefden broeder, inzonderheid mij, hoeveel te meer dan u, beide in het vlees en in den Heere.*
17. *Indien gij mij dan houdt voor een metgezel, zo neem hem aan, gelijk als mij.*
18. *En indien hij u iets verongelijkt heeft, of schuldig is, reken dat mij toe.*
19. *Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand, ik zal het betalen; opdat ik u niet zegge, dat gij ook uzelfen mij daartoe schuldig zijt.*
20. *Ja, broeder, laat mij uwver hierin genieten in den Heere; verkwik mijn ingewanden in den Heere.*
21. *Ik heb aan u geschreven, vertrouwende op uw gehoorzaamheid; en ik weet, dat gij doen zult ook boven hetgeen ik zeg.*
22. *En bereid mij ook tegelijk een herberg; want ik hoop, dat ik door uw gebeden ulieden zal geschonken worden.*
23. *U groeten Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus,*
24. *Markus, Aristarchus, Demas, Lukas, mijn medearbeiders.*
25. *De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met uw geest. Amen.*

Filemon

Deze brief is gericht aan de in Kolosse wonende Filemon.

Filemon heeft een slaaf, genaamd Onesimus.

Maar Onesimus is van zijn meester Filemon weggelopen en hij is op zijn vlucht terechtgekomen in Rome.

Daar ontmoet hij de apostel Paulus en Onesimus komt tot geloof in de HEERE Jezus Christus.

Op **verzoek van Onesimus** zelf, wordt hij nu door de apostel Paulus teruggezonden naar zijn meester Filemon.

Deze brief staat duidelijk in verbinding met de zogenaamde 3 gevangenisbrieven: Efeze, Filippenzen en Kolossenzen.

Deze 4 brieven zijn niet alleen in dezelfde tijd en onder dezelfde omstandigheden door de apostel Paulus geschreven (namelijk tijdens zijn gevangenschap in Rome), maar ze zijn ook op één en hetzelfde tijdstip "op de post" gedaan.

Ze werden verzonden via Tychikus. (*Efeze 6:21*)

"Tychikus" betekent: profetisch; hoogst gewichtig; bevoorrecht; fortuinlijk. Hij brengt een brief aan de gemeente te Kolosse (de Kolossenzenbrief) en brengt tegelijkertijd deze brief mee voor Filemon, die ook in Kolosse woont. Filemon moet deze brief **ook** laten lezen aan de gemeente die in zijn eigen huis samenkomt. Ook komt gelijk de slaaf Onesimus met Tychikus mee, opdat deze hem terug zal brengen bij Filemon.

Deze brief van de apostel Paulus gaat dus over Onesimus, de weggelopen slaaf. Op verzoek van Onesimus zelf, zendt Paulus deze slaaf terug naar zijn oorspronkelijke meester.

De brief is niet alleen gericht aan één iemand in het bijzonder, maar **óók** aan de gemeente die in het huis van Filemon samenkomt. Deze gemeente was waarschijnlijk op de hoogte van de gebeurtenissen rondom Onesimus en wordt dus nu door Paulus mede op de hoogte gebracht van de omstandigheden aangaande zijn terugkeer.

Ook deze brief is geïnspireerd door de Heilige Geest en is dus van blijvende waarde voor alle gelovigen.

Er zullen Christenen zijn die zich afvragen hoe het toch mogelijk is, dat de apostel Paulus hier geen ander standpunt ingenomen heeft over het houden

van slaven. Paulus stemt er mee in dat de slaaf Onesimus terugkeert naar zijn heer en meester Filemon.

Als we deze vraag stellen, gaan we volledig voorbij aan de typologische betekenis van deze gebeurtenis, want juist dit terugkeren is het grote thema van heel de Schrift en natuurlijk ook van alle brieven van de apostel Paulus.

Hij zelf was eens, toen hij nog Saulus was, weggelopen van de HEERE, door slaaf te willen zijn van een leven onder de wet. Na zijn terugkeer tot de HEERE, op grond van geloof in de HEERE Jezus Christus, mag hij zich nu, vrijwillig en uit de rijkdom van Gods genade, een dienstknecht (= doulos = slaaf) en apostel van Christus Jezus de HEERE weten.

De apostel Paulus verwacht namens Christus, dat wij het voorbeeld van hem en van Onesimus navolgen en ons vrijwillig bij de HEERE melden, om onszelf beschikbaar te stellen voor en in Zijn dienst.

Natuurlijk, zelfs in de oude schepping, is slavernij in strijd met Gods scheidingsorde. Maar men gaat voorbij aan het feit, dat door de zondeval de mens zowiezo een slaaf is.

De natuurlijke mens is slaaf van zonde en van zonden, van de wereld en van de wet, van het vlees, de oude mens en wereldse begeerlijkheden enz., enz.... Alleen door geloof in de HEERE Jezus Christus, is men juridisch van elke slavernij verlost.

In plaats van een standpunt in te nemen **tegen slavernij**, erkent Paulus juist **het recht van Filemon** op deze, van Filemon weggelopen slaaf, Onesimus.

U begrijpt uiteraard de typologische betekenis hiervan. Het is eigenlijk logisch, dat Paulus de slaaf Onesimus naar zijn heere en meester terug laat gaan.

Paulus beweegt immers elke mens, die in de grond van de zaak het eigendom is van de HEERE, om tot geloof te komen in de HEERE Jezus Christus en zo dus terug te keren naar zijn HEERE en Meester.

Door de rijkdom van genade van die HEERE en Meester, kan die mens zich, en nu vrijwillig, beschikbaar te stellen in Zijn dienst.

Sinds de dood en opstanding van de HEERE Jezus Christus, is al "het oude" gekruisigd en is men, op grond van geloof in de HEERE Jezus Christus, verlost van elke slavernij.

Als nieuw schepsel in Christus wordt men, in deze Bedeling er genade

Gods, door de HEERE getrokken uit deze tegenwoordige boze eeuw, waar satan in de praktijk nog steeds de overste van is.

Johannes 14:19: De HEERE trok Zich na Zijn opstanding, terug uit deze wereld met de woorden:

Nog een kleinen tijd, en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien; want Ik leef, en gij zult leven. En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal Ik hen allen tot Mij trekken.

(Johannes 12:32, Galaten 1:4, Efeze 1:3, Efeze 2:6, Hebreëën 4:16)

Allen, die nu van Christus zijn, zijn met Hem geplaatst in de hemel. Lichamelijk zijn wij echter nog hier en zijn hier vreemdelingen en bijwoners, omdat wij met Christus uitgegaan zijn buiten de legerplaats. Wij wensen Zijn smaadheid te dragen.

De wereld ligt nog steeds in de macht **van de boze**, en daarom ook **in slavernij**. Maar dan **de slavernij van de zonde en de dood**.

De HEERE verandert de toestand in deze wereld nog steeds niet, want, nadat de wereld Hem ook na Zijn opstanding verwierp, heeft Hij de wereld losgelaten en heeft hen overgegeven in een verkeerd denken.

Van een Christen wordt verwacht dat hij het voorbeeld van de HEERE Jezus Christus volgt en daarom de wereld niet wil veranderen, door bijvoorbeeld te vechten voor afschaffing van de slavernij, maar dat hij, vrijwillig, zichzelf **als slaaf en dienstknecht** aanmeldt, voor **de dienst aan de HEERE**.

Natuurlijk:

Slavernij is in strijd met Gods scheppingsorde.

Slavernij is bewerkstelligd door Gods tegenstander, satan, en is door de mens overgenomen.

Efeze 6:5 e.v.; Kolossenzen 4:1; Filemon:

Aan gelovige meesters, die dus slaven hebben, wordt geen enkel verwijt gemaakt. Ze worden alleen vermaand om aan hun slaven datgene te geven, wat recht en billijk is.

Gelovige slaven worden vermaand om hun heren naar het vlees te dienen, omdat zij daarmee de HEERE dienen.

Gelovige slaven worden vermaand om hun gelovige heren naar het vlees te dienen, omdat zij broeders zijn. (*1 Timotheüs 6:2*)

De verhouding die er is tussen meester en slaaf, wordt door het **Christen-zijn** dus niet gewijzigd, maar toch zal de verhouding door het **Christen-zijn** wel volkomen anders zijn, en dat wordt in deze brief geïllustreerd.

Deze verandering in de verhouding tussen meester en slaaf, is ook niet gebaseerd op bepaalde wetten of voorschriften, maar is een houding en optreden vanuit de **genade en liefde Gods!**

Een verhouding en houding, die niet alleen betrekking heeft op houding en verhouding van meester en slaaf, maar die van toepassing is op **alle verhoudingen en posities**, waarin elke Christen, waar dan ook, zich in deze wereld bevindt en beweegt.

In de brief aan Filemon mogen dan geen leerstellige uitspraken te vinden zijn, toch kan deze brief alleen geschreven zijn door iemand die grote liefde voor het Woord der Waarheid heeft, waardoor zijn uitspraken en zijn levenswandel gekenmerkt worden door de liefde en de gezindheid van Christus.

Johannes 1:14-17:

Uiteraard is de liefde en de genade van God, en de liefde voor het gehele Woord der Waarheid, ten volle belichaamd geworden in de HEERE Jezus Christus.

Johannes 14:6:

Hij is dan ook de Weg, de Waarheid, en het Leven, en niemand komt tot de Vader dan door Hem.

In de apostel Paulus, zien wij het gezegende resultaat van gemeenschap met die ware levende Weg, en krijgen wij een illustratie van de gezindheid van Christus, die daardoor in Paulus gestalte heeft gekregen.

Dus, naar het voorbeeld van de apostel Paulus, die zelf weer een navolger van Christus is:

zouden ook wij liefde hebben voor de Waarheid en door te leven met en uit het Woord der Waarheid, zullen de zin en gezindheid van Christus ook in onze levens tot uitdrukking komen.

1 Korinthe 2:16:

Want wie heeft den zin des Heeren gekend, die Hem zou onderrichten? Maar wij hebben den zin van Christus.

De Geest, de gezindheid van Christus, maakt ons bekend, hoe wij Gode welbehaaglijk zouden wandelen.

Namelijk door liefde te hebben voor de broeders, op grond van de liefde en de kennis, die wij uit de Schrift hebben leren verstaan en **alleen op dat aspect van deze brief zullen wij onze aandacht richten.**

Toch kan ik het niet nalaten om even te noemen, dat ook deze brief aan Filemon in de Schrift staat vanwege de typologische betekenis.

Een typologische betekenis, die op twee verschillende manieren kan worden uitgelegd.

A: Het beeld van een weggelopen slaaf is toepasbaar op elk natuurlijk mens.

De mens is van nature slaaf van van alles en nog wat.

De natuurlijke mens wil graag onafhankelijk zijn en wil geen HEERE en Meester boven zich. Hoe sterk zijn drang naar onafhankelijkheid echter ook is, de mens blijft een slaaf.

Het paradoxale is namelijk, dat hoewel de mens zich in allerlei bochten wringt om zich los te maken van **zijn slaaf en dienstknecht zijn van de HEERE**, toch blijkt hij vervolgens weer slaaf en dienstknecht te zijn, of te worden, van een andere heer.

Zoals bijvoorbeeld slaaf van de god dezer wereld en van de zonde, slaaf van de wet, slaaf van het vlees en in ieder geval altijd slaaf van de dood.

B: Het beeld van een weggelopen slaaf is toepasbaar op het volk Israël.

Het volk Israël is ook slaaf.

Het volk Israël was in eerste instantie letterlijk in slavernij in Egypte. Deze slavernij in Egypte is de uitbeelding van haar latere slavernij onder de wet van Mozes. Door haar ontrouw aan de HEERE, "liep zij uiteindelijk ook letterlijk van Hem weg". Eerst de 10 stammen en later ook de 2 stammen, die dit deden door hun HEERE te kruisigen.

C: Het beeld van de weggelopen slaaf, is in hoogste instantie toepasbaar op de 10 stammen.

De 10 stammen wensten de HEERE niet meer te dienen en bedreven afgoderij. Zij liepen dus van de HEERE weg en werden dan ook verstrooid onder de heidenen.

Zij kwamen in de wereld, danwel in Rome terecht, zegt de Britse vorst Caradoc. Zij kwamen in de wereld terecht, temidden van de zwijnen, zegt de verloren zoon. (*Lukas 15:11 e.v.*)

Een “gelovig overblijfsel” ging te rade bij zichzelf. (*Lukas 15:17; Jeremia 31:18-20; Filemon:15*)

In Rome kwamen zij, door de prediking van de apostel Paulus, tot geloof in de HEERE Jezus Christus en verlangden om weer terug te keren naar hun HEERE en Meester, om Hem nu, uit eigen vrije wil, als Zijn dienstknecht en slaaf te mogen en te kunnen dienen.

Dus voor alle duidelijkheid:

We zullen het nu niet hebben over de typologische betekenis van deze brief, maar over de liefde voor de broeders.

Een liefde die zijn oorzaak en grond vindt in dat, wat men vanuit de Schrift heeft mogen leren verstaan.

De HEERE heeft het recht, de macht en het gezag, om ons te bevelen.

Evenwel, omdat wij ons vertrouwen stellen in Hem en Hem geloven op Zijn Woord, behandelt Hij ons als Zijn vrienden, kameraden en broeders.

Johannes 15:7-17

Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij wilt, zult gij begeren, en het zal u geschieden.

Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn.

Gelijkerwijs de Vader Mij liefgehad heeft, heb Ik ook u liefgehad; blijft in deze Mijn liefde.

Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven; gelijkertijd Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb, en blijf in Zijn liefde.

Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve, en uw blijdschap vervuld worde.

Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkertijd Ik u liefgehad heb.

Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden.

Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebiede.

Ik heet u niet meer dienstknechten; want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd; want al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt.

Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve; opdat, zo wat gij van den Vader begeren zult in Mijn Naam, Hij u dat geve.

Dit gebied Ik u, opdat gij elkander liefhebt.

Johannes 20:17:

En na Zijn Opstanding, noemt de HEERE ons zelfs Zijn broeders.

Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God, en uw God.

Deze brief gaat over de slaaf Onesimus, die van zijn gelovige heer en meester is weggelopen. Waarschijnlijk nadat hij zijn meester een ernstig onrecht heeft aangedaan, waardoor zijn meester schade heeft geleden (:18).

Onesimus vlucht vanuit Kolosse naar Rome. Door Gods genade en voorzienigheid, komt hij in aanraking met de apostel Paulus en door de evangelieprediking van Paulus komt Onesimus tot geloof in de HEERE Jezus Christus.

Het is daarna de vreugde van Onesimus (en de grote vreugde van de apostel Paulus) dat hij nu samen met de apostel Paulus, God mag dienen in het Evangelie van Christus Jezus de HEERE.

Onesimus wordt echter in zijn hart herinnerd aan zijn meester, aan wie hij onrecht gedaan heeft en ongeacht de consequenties die dit ook voor hem zou kunnen hebben, voelt Onesimus zich genoodzaakt om tot zijn meester en heer naar het vlees terug te keren.

Het Woord van God (uitgebeeld in Paulus) versterkt dit gevoel.

Hoe groot de liefde van de apostel Paulus voor Onesimus (zijn zoon in het geloof) ook is, en hoe waardevol de liefdediensten van Onesimus voor Paulus ook zijn, en welke bezorgdheid Paulus ook heeft over de eventuele strenge houding van Filemon tegenover zijn weggelopen slaaf, toch houdt de apostel Paulus Onesimus niet tegen.

De apostel Paulus sterkt Onesimus juist in de overtuiging, dat het de roeping is van elke gelovige, om eerst terug te keren naar zijn (HEERE)/heer en (M)meester.

Door de Heilige Geest gedreven, schrijft Paulus deze brief aan Filemon.

Een brief, die van de eerste tot de laatste letter, vervuld is met de liefde en de genade van het Evangelie van God.

Een brief, als één ultieme uitdrukking van Gods Liefde.

Een Liefde die door de Heilige Geest, in het persoonlijk leven van Paulus, gewekt wordt en het doel van deze brief is, om in het hart van Filemon gevoelens van liefde en vergeving wakker te schudden.

Hoe wonderlijkbaar is onze Heiland, de HEERE Jezus Christus.

Hoe wonderbaarlijk blijkt het Leven, de gezindheid en het werk van de Geest van Christus, dan ook aanwezig te zijn in Zijn dienstknecht Paulus.

En zoals gezegd:

De brieven aan Efeze, Filippenzen, Kolossenzen en Filemon, zijn praktisch gelijktijdig geschreven. Juist in deze zogenaamde gevangenisbrieven vinden wij de hoogste gemeentelijke waarheden geopenbaard.

Waarheden die ons terugvoeren naar beslissingen, die de HEERE nam, vèr vóór de nederwerping der wereld en die via Golgotha, uiteindelijk zullen leiden naar nieuwe hemelen en een nieuwe aarde.

Waarheden, waarin ons al de heerlijkheden van de Zoon van God geopenbaard worden.

De Zoon als schepper; de Zoon als Verlosser (via Zijn dood en opstanding); de Zoon van David; de Zoon des mensen; de Messias; De Koning en Hogepriester naar de Ordening van Melchizedek.

Christus, in Wie al de kennis en al de schatten der wijsheid, en heel de volheid der Godheid, lichamenlijk woont, waarbij de gemeente ons voorgesteld wordt als Zijn lichaam.

De Gemeente, die de vervulling is van Hem, Die alles, in allen, vervult...
(Efeze 1:20-23)

Wij zijn Zijn Huis en wij zijn in Hem gezegend met elke Geestelijke zegening in de hemel!

Temidden van deze, voor ons zo overweldigende Goddelijke openbaringen en zegeningen in Christus, houdt de HEERE Zich ook bezig, **met de zorg vàn en vóór een weggelopen slaaf.**

De HEERE maakt Zijn dienstknecht Paulus bekwaam om een brief te schrijven aan Filemon, waarin hij in liefde, in ootmoed en in nederigheid pleit voor een weggelopen, maar tot de HEERE Jezus Christus bekeerde slaaf.

Wij zien hierin ook, dat het **Christen-zijn Goddelijk** is. De menselijke natuur is juist het tegenovergestelde van de Goddelijke natuur.

Alleen de gelovige in Christus, is de Goddelijke natuur deelachtig geworden. Deze houding, deze gezindheid en deze principes, zijn bij geen enkele godsdienst te vinden.

We vinden overwegingen in deze brief, die alleen door de Liefde Gods be-

werkt kunnen zijn. Overwegingen en fijngevoeligheden, die de Bron van deze Liefde onthullen.

Ook daarmee wordt aangetoond, dat deze woorden geïnspireerd zijn door de Geest van God, **Die Liefde is**. Het is de openbaring van Gods Liefde, in en door Zijn kinderen, die de liefdereuk van Christus in genade uitdelen aan elk ander.

Wij hebben dezelfde Christus en dezelfde Geest van Christus, die ook de apostel Paulus had.

Deze brief is aan ons overgeleverd, opdat ook via ons, op grond van Zijn genade, in ons praktische leven, deze reuk van Goddelijke Liefde zich zou verspreiden.

Opdat wij niet alleen Christen zouden zijn in theorie, **maar veel meer** in levende werkelijkheid.

Opdat de dingen, die voor onze natuurlijke mens alleen maar aanleiding tot ergernis en tot rechtvaardige vergelding zouden zijn, ons juist in gemeenschap met de Liefde van Christus zouden brengen.

Opdat wij, omwille van Christus, aan elk ander Gods weldadigheden zouden willen bewijzen.

Dat is wat ook in de brief aan Filemon ons wordt geschilderd en voorgehouden.

Efeze 5:1 e.v.:

Het zal dan de vreugde van ons hart zijn, om als geliefde kinderen Gods en navolgers van Christus, in diezelfde Liefde Gods te wandelen, waarmee Christus ons eerst heeft liefgehad.

Die Zichzelf voor ons overgeeft tot offerande en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk.

1 Johannes 2:1:

Ook bij de apostel Paulus zien wij, hoe hij bij Filemon pleit voor de **schuldige** Onesimus.

Hierin heeft de apostel Paulus gemeenschap met de HEERE, Die onze Voorpraak is en Die voor óns pleit bij de Vader.

Nog even twee bijbelteksten in verband met "slaaf zijn".

De apostel Paulus had tot Onesimus kunnen zeggen, dat hij volgens de wet niet meer naar Filemon terug hoefde te keren.

Deuteronomium 23:15-16:

Gij zult een knecht aan zijn heer niet overleveren, die van zijn heer tot u ontkomen zal zijn.

Hij zal bij u blijven in het midden van u, in de plaats, die hij zal verkiezen, in een van uw poorten, waar het goed voor hem is; gij zult hem niet verdrukken.

Maar Paulus en Onesimus leven niet onder de wet, en daarom gaat Onesimus juist wel terug.

Galaten 5:1:

Onesimus staat namelijk in de vrijheid, waarmee Christus hem heeft vrijgemaakt, en hij laat zich niet meer door het juk der dienstbaarheid (dat is de wet) gevangen nemen.

En dus gaat deze door de HEERE Jezus Christus vrijgekochte Onesimus vrijwillig terug naar zijn heer en meester, om hem in alle vrijheid ten dienste te staan.

Dat komt uiteraard, doordat Onesimus zijn hemelse HEERE en Meester ten dienste staat.

Deuteronomium 15:12-17:

Wanneer uw broeder, een Hebreëer of een Hebreëinne, aan u verkocht zal zijn, zo zal hij u zes jaren dienen; maar in het zevende jaar zult gij hem vrij van u laten gaan.

Gij zult hem rijkelijk opleggen van uw kudde, en van uw dorsvloer, en van uw wijnpers; waarin u de HEERE, uw God, gezegend heeft, daarvan zult gij hem geven.

En gij zult gedenken, dat gij een dienstknecht in Egypteland geweest zijt, en dat u de HEERE, uw God, verlost heeft; daarom gebiede ik u heden deze zake.

Maar het zal geschieden, als hij tot u zeggen zal: Ik zal niet van u uitgaan, omdat hij u en uw huis liefheeft, dewijl het hem wel bij u is;

Zo zult gij een priem nemen, en steken in zijn oor en in de deur, en hij zal eeuwiglijk uw dienstknecht zijn; en aan uw dienstmaagd zult gij ook also doen.

Door zijn terugkeer naar zijn hemelse HEERE en Meester, laat Onesimus openlijk en ten aanschouwe van iedereen, op typologische wijze, als het ware zijn oor aan de deur priemen.

Priem = מרצע = Martzea = 70.90.200.40 = 400

400 = ת = taph = kruis

= het einde van de zienlijke, stoffelijke, vergankelijke dingen

= het einde van het Oude Verbond

Oor = אזן = Oozen = 50.7.1 = 58

58 = de uitbeelding van de nieuwe schepping.

50 ligt namelijk voorbij de volheid van de zeven: $7 \times 7 = 49$.

8 ligt voorbij de 7 dagen. De zeven dagen waarin deze wereld waarin wij leven gerestitueerd werd.

Bij 8 begint een nieuwe reeks.

Beide getallen, 50 en 8, liggen voorbij zeven en zijn daarom een uitbeelding van iets wat voorbij de schepping van de 7 dagen ligt, namelijk de nieuwe schepping.

Men krijgt deel aan die nieuwe schepping, op grond van geloof in de dood en opstanding van de HEERE Jezus Christus.

Romeinen 10:17:

Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor is door het Woord van God.

Als iemand het Woord Gods gelooft, wordt hij verbonden met de "Levende Deur" = Christus.

Filemon

:1 Paulus, een gevangene van Christus Jezus, en Timotheüs, de broeder, aan Filemon, den geliefde, en onzen medearbeider;

En aan Appia, de geliefde, en aan Archippus, onzen medestrijder, en aan de Gemeente, die te uwen huize is. Genade zij ulieden en vrede van God onzen Vader en den HEERE Jezus Christus.

:1 Elk woord en elk vers moet meewerken, om het beoogde doel van Paulus te bereiken. Want het noemen van deze verschillende namen, geeft al uitdrukking aan hun gemeenschap en innige verbondenheid met Christus.

Zij, die, wat betreft hun taal, afstamming, gewoonten en cultuur, volkomen vreemden voor elkaar waren, zijn door de HEERE Christus, op een wonderbare wijze bijeengebracht.

Door het schrijven van deze brief aan Filemon en door het noemen van deze namen, probeert Paulus de gedachte van Filemon alvast te richten op een zeer belangrijk feit. Namelijk:

Galaten 2:20:

Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.

Daarmee zegt Paulus dus, dat door het kruis, alle menselijke verschillen en alle menselijke titels en onderscheidingen opgehouden hebben te bestaan.

Dat de HEERE Jezus Christus door Zijn opstanding het Hoofd en de Eersteling is van een totaal nieuwe schepping.

We zouden leren dat wij met Christus gekruisigd zijn en dit zouden wij ons "eigen" maken.

Paulus wil dan ook dat Filemon niet vergeet, dat de vijandschap die er eens was tussen de Jood Saulus en de Griek Filemon, teniet gedaan is door het kruis op Golgotha.

Efeze 2:13-22:

Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende; En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende. En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren.

Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader. Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods;

Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen; Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in

den Heere; Op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.

De HEERE heeft Zelf die scheidingsmuur tussen Joden en niet-Joden afgebroken.

Zij, die tegenover elkaar stonden, heeft Hij in Zichzelf, in vrede en in genade, in vriendschap en in broederschap bij elkaar gebracht.

Niet omdat de Griek een Jood is geworden, of omdat de Jood een Griek is geworden, maar omdat deze twee, tot één nieuwe mens geschapen zijn in Christus Jezus de HEERE!

:1 Het zijn vijf namen, verwijzend naar de genade Gods en naar hun hemelse positie in Christus. Ze zijn eerstelingen van de nieuwe schepping en hebben dus een dubbele erfenis.

Het is opvallend dat Paulus aan elke naam, een andere (= dubbele) toevoegt:

Paulus = klein; gering; belemmerd

Saulus = gevraagd; verkozen; begeerd; vrager; begerende; eiser (Koning) Saul(us) bijvoorbeeld was ook zeer begeerd door het volk, en was zelf een eiser, met de wet in de hand.

= een Jood, uit de stam Benjamin

Toen hij de HEERE Jezus leerde kennen, zei hij: noem mij maar Paulus. Pas als ik zwak ben, dan ben ik machtig en zal ik alleen roemen in Gods Kracht! **Hij is de gevangene van Christus Jezus.**

Timotheüs = Godvrezende; vereerder van God

= zijn moeder is Jodin en zijn vader is een Griek

= onbesneden

= **de broeder**

Filemon = iemand die kust en die liefheeft, die liefderijk is

= vriendelijke; kussende

Kussen is de uitbeelding van verzoenen (= éénwording in Woord (mond) en Geest (adem)).

= Een Griek

= **de geliefde medewerker van Paulus en Timotheüs**

Appia = geliefde; vruchtbare

= waarschijnlijk de vrouw van Filemon

= **de geliefde zuster**

Archippus = paardenstalmeester (is dus gesteld over de stalknechten)

= waarschijnlijk de zoon van Filemon en Appia
= **onze medestrijder**

2 Korinthe 12:9-10:

Paulus zegt, dat hij alleen in de volgende gezindheid een apostel van Jezus Christus is: want Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn Kracht wordt in zwakheid volbracht.

Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.

Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

Wat opvalt is, dat Paulus zich in deze brief geen apostel noemt.

Hij zegt hiermee, dat hij samen met Filemon een gemeenschappelijke plaats inneemt, namelijk in de genade en de liefde van Christus, in Wie zij elkanders broeders zijn.

Paulus maakt dus geen aanspraak op zijn gezaghebbende functie binnen de gemeente en komt niet als zodanig tot Filemon.

Natuurlijk doet Paulus van zijn bediening als apostel geen afstand, maar genade en liefde brengen hem ertoe, om te doen wat zijn HEERE en Meester zou hebben gedaan.

Opdat hij de gelovige Filemon tot gehoorzaamheid zou mogen brengen aan die liefde en aan de genade Gods.

Filemon 8:

Paulus had zijn gezag als apostel van Christus Jezus op de voorgrond kunnen en mogen zetten.

Paulus was namelijk door de HEERE Zelf geroepen en aangewezen om deze functie en positie binnen de gemeente in te nemen.

Door nu juist niet te wijzen op zijn gezag als apostel, geeft Paulus aan zijn broeder Filemon het voorbeeld, op welke wijze Filemon, als heer en meester van Onesimus, zou behoren te handelen ten opzichte van Onesimus.

Natuurlijk, Filemon is heer en meester en Onesimus is zijn slaaf.

Het Evangelie brengt daarin geen verandering.

Maar Filemon is als de heer en meester van zijn slaaf, weer verantwoordelijk verschuldigd aan zijn eigen **HEERE en Meester in de hemel**.

Filemon is ook een een gevangene en dienstknecht = doulos = slaaf, van zijn HEERE en Meester.

Door deze houding van Paulus is de weg voor Filemon open, om ook genade en liefde van de HEERE Jezus Christus te betonen aan Onesimus. Niet als heer en meester van Onesimus, maar als geliefde broeder in Christus.

Gedurende geen enkele vernedering, heeft de HEERE Jezus Christus, hetgeen in Hem Zelf is en Wie Hij eigenlijk is, opgegeven.

Hij heeft juist in Zijn vernedering gedaan, wat Hij op geen enkele andere wijze **had kunnen doen**, namelijk door Zijn liefde, genade en innerlijke ontferming, heeft Hij in het hart van allen die Hem horen en geloven, een **voorbeeldige en onuitwisbare indruk achter gelaten**.

Johannes 13:12-17:

Als Hij dan hun voeten gewassen, en Zijn klederen genomen had, zat Hij wederom aan, en zeide tot hen: Verstaat gij, wat Ik ulieden gedaan heb? Gij heet Mij Meester en Heere; en gij zegt wel, want Ik ben het.

Indien dan Ik, de Heere en de Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook schuldig, elkanders voeten te wassen.

Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat, gelijkerwijs Ik u gedaan heb, gijlieden ook doet.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer, noch een gezant meerder, dan die hem gezonden heeft.

Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet.

Het is de vreugde van de HEERE Jezus Christus, om **in die plaats** te gaan staan, in dewelke Hij **ons ook kan brengen**.

Opdat wij met Hem deel zouden hebben aan Zijn plaats, positie, bediening en zegeningen.

Als HEER van allen, staat alléén Hij, bóven ons allen.

Hoewel Hij alle gezag heeft om als HEERE te bevelen (en dit zal spoedig in de wereld geopenbaard worden), is het Hem een welgevallen, om Zich in Zijn nederig dienstwerk als Hogepriester, ons nu tot Voorbeeld te zijn, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen.

Het is Zijn vreugde, om af te dalen tot ons niveau, om ons vanuit de vernedering te kunnen verhogen in Zijn Heerlijkheid.

Want dat is de weg van Liefde en Genade!!

Filippenzen 2:6 e.v.:

Als de HEERE Jezus Christus, niet Gode gelijk geweest was, zou het ook geen liefde en genade geweest zijn om Zichzelf te ontledigen en de gestalte aan te nemen van een mens, en dus van een dienstknecht = doulos = slaaf.

Maar Hij was wel Gode gelijk en Hij ontledigde Zich zonder Zijn eigen wezen, karakter en positie te verloochenen.

Langs deze weg, heeft Hij namelijk het recht Gods voortgebracht en tevens is daarin Zijn grote liefde en Zijn overvloedige genade aan ons geopenbaard.

Hoe hoog het schepsel, dat leeft in deze wereld, in de ogen van zijn medeschepselen ook is, hij is toch maar een dienstknecht (= doulos/slaaf).

Het wonder van de verlossing is dan ook, dat Christus ons laat zien dat al Zijn eisen en al Zijn rechten op ons, volkomen tevreden gesteld zijn, zonder dat Hij iets van ons hoeft te verwachten of te eisen.

Welk een rechtvaardige, maar ook liefdevolle en genadige God en Heiland hebben wij!

Ook de apostel Paulus kan, zonder dat hij zijn positie als apostel loochent, in liefde en genade handelen, en op de plaats gaan staan die hij gemeenschappelijk inneemt met Filemon, en met heel de gemeente in het huis van Filemon.

Op die plaats beveelt Paulus niet, maar hij **sméékt**.

Met volledige erkenning van het recht, dat Filemon heeft op zijn slaaf Onesimus, stelt Paulus Filemon in de gelegenheid om liefde en genade te betonen aan Onesimus. Om samen met Onesimus de plaats in te nemen van hun wederzijdse broederschap.

Zo kan Filemon vrijwillig betonen, dat hij de nieuwe verhouding veel hoger acht dan de oude, hoewel die oude verhouding van meester tot slaaf blijft bestaan.

Het is belangrijk om op te merken hoe onze liefdevolle en genadevolle HEERE Jezus Christus, ons telkens de gelegenheid geeft, om aan elkander liefde en genade te betonen.

Zoals eerder vermeld:

Deze brief, is nagenoeg gelijktijdig geschreven met de brief aan de Efeziërs, de brief aan de Filippenzen en de brief aan de Kolossenzen.

Efeze 3:1; 4:1; 6:20; Filippenzen 1:13; Kolossenzen 4:3 en 10:

In deze brieven maakt Paulus melding van zijn gevangenschap.

Ook hier, in de brief aan Filemon, zegt Paulus al in de aanhef van de brief dat hij een gevangene is van Christus Jezus.

Dit ertekenen houdt Paulus aan Filemon voor want, als Paulus een gevangene is van Christus, dan is Filemon óók een gevangene van Christus.

Hoe moet deze pijn het hart van Filemon dan ook getroffen hebben, want:

Paulus wil hierin enkele dingen aan Filemon duidelijk maken:

Dat Paulus zich niet wenst te handhaven in deze wereld, omdat hij liever met Christus smaadheid draagt en liever de onderste, namelijk de meest dienende plaats inneemt.

Dat Paulus, hoewel hij door zijn letterlijke gevangenschap van zijn vrijheid beroofd is, toch zeer vertroost wordt in het feit dat andere gelovigen zich vrijwillig in de dienst van de HEERE stellen, hoewel zij weten, dat dit ook hen letterlijk gevangenschap zou kunnen brengen.

Dat Filemon zou beseffen dat, hoewel je een dienstknecht (= slaaf) bent en je eventueel gevangene bent van iemand anders, je toch in feite altijd en alleen slaaf en gevangene van Christus bent.

Paulus beschouwt zijn letterlijke gevangenschap als een illustratie van zijn Geestelijke gevangenschap in Christus.

Hoe gezegend is het te weten, dat de HEERE in onze persoonlijke omstandigheden nabij is.

Want Paulus weet dat de HEERE bij hem is in zijn gevangenschap.

Handelingen 12:

Zoals de HEERE dit al eerder gedaan had bij bijvoorbeeld Petrus, zo had de HEERE ook Paulus uit de gevangenis kunnen verlossen.

Maar de HEERE verkiest het om bij Paulus te zijn in zijn gevangenschap, om hem in de gevangenis **tot bewaarder en openbaarder te maken van Zijn verborgenheden.**

We vinden dan ook de grote verborgenheden van God verklaard, juist in de brief aan de Efeziërs, in de brief aan de Filippenzen en in de brief aan de Kolossenzen.

De grote verborgenheden van God worden ons niet geopenbaard door

de in alle vrijheid gemaakte zendingsreizen van de apostel Paulus, maar ze worden juist geopenbaard in de brieven die geschreven zijn in gevangenschap, waarin hij dus zelf verborgen was voor de wereld. Paulus beschouwt zijn gevangenschap dan ook als illustratie van de gemeenschap die hij heeft met de smaadheid en verwerping van Christus.

Paulus beschouwt zijn gevangenschap als illustratie van de gemeenschap die hij heeft met andere broeders en zusters, die in gelijke of in andere moeilijke omstandigheden zijn.

In deze brief, zien we hoe het hart van Paulus verbonden is met Onesimus, die de apostel Paulus van harte dient tijdens zijn gevangenschap te Rome.

Even tussendoor, voordat we er niet meer aan toe komen:

De brief begint met 5 namen en eindigt met 5 namen.

De brief begint met genade en het eindigt met genade.

Alles daar tussenin spreekt dus over de overvloedige rijkdom van Gods genade en over het verborgen (= 5) Geestelijke (= 5) Leven van Christus (= 5) in de hemel (= 5).

- :1** Door de volgende groet: “Timotheüs de broeder”, illustreert Paulus opnieuw aan Filemon, dat hij het alleen wil hebben over hun innige verbondenheid, als broeders in Christus.

Timotheüs mag dan geen apostel zijn, maar Timotheüs heeft toch een zeer belangrijke plaats en positie binnen de gemeente.

Timotheüs is opziener en hij houdt toezicht op het doorgeven van de gezonde leer, maar ook dat noemt Paulus niet.

Hij zegt alleen: **Timotheüs de bróeder.**

Hebreeën 2:11:

De HEERE schaamt Zich niet om ons Zijn broeders te noemen en daarom zal elke gelovige dienstknecht van de HEERE, die in gemeenschap leeft met de HEERE, zijn vreugde daarin vinden, ook in die positie te gaan staan, waarin de HEERE gaat staan als Hij Zich op die wijze één maakt met alle gelovigen.

Het woord “broeder” is de verbintenis van Filemon met Timotheus, Paulus en met Onesimus.

Wat een kostelijk en dierbaar woord is **gemeenschap en broederschap.**

Het houdt alles in, wat wij, in de HEERE Jezus Christus, gemeenschappelijk hebben. Wij zijn één met elkander, omdat wij één gemaakt zijn met de Heere Jezus Christus en daardoor in God de Vader.

Het is Gods vreugde, om ons alles te geven.

Het is Gods vreugde, als wij, hetgeen wij van Hem hebben ontvangen, met elkander delen.

Zo **ook de genade** die wij van de HEERE ontvangen hebben,

Het is Gods vreugde, als wij diezelfde genade ook aan elkander uitdelen en aan elkander verlenen.

Als wij leven uit de genade Gods, dan zal Zijn genade dit ook in ons bewerken.

Hoe liefdevol is dan ook de wijze, waarop de apostel Paulus, de gezindheid van zijn hart aan Filemon bekend maakt.

Filemon:7 en 20:

Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, omdat de ingewanden der heiligen, door u broeder, verkwikt zijn geworden!

Ja broeder, mag ik dit genot van u hebben, in den HEERE, namelijk verkwik mijn ingewanden, in den HEERE.

Het hart van Paulus is verheugd over zijn verbondenheid in de HEERE met Filemon. Deze Geestelijke verbondenheid is namelijk veel groter en hoger dan welke aardse verbondenheid ook. Ze zijn broeders van elkaar, omdat zij allebei door de HEERE Jezus Christus broeder genoemd worden.

En óók **Onesimus** wordt door de HEERE Jezus Christus **broeder** genoemd.

Nu verlangt Paulus, in Naam van de HEERE, van Filemon, dat hij Onesimus óók als zijn broeder zal erkennen, op dezelfde wijze waarop de apostel Paulus Filemon zijn broeder noemt.

Paulus' diepe wens is, dat Filemon deze zelfde houding overneemt, en dat ten opzichte van Onesimus. Dat Filemon ook Onesimus met liefde zal ontvangen.

Vers 16 zegt dan:

Niet meer als "slaaf zijnde", maar als "**meer dan** een slaaf", namelijk een **geliefde broeder**.

Hebreeën 2:11:

De “gezindheid van Christus” zoekt Paulus in zijn “broeders in Christus”. Het is toch ook zo, dat Christus Zich niet schaamt, om òns Zijn broeders te noemen?

En nogmaals:

Johannes 20:17:

Het is de vreugde van de HEERE Jezus Christus om, na Zijn werk der verlossing, dus in Zijn opstanding, nog **vóór** Zijn verheerlijking en hemelse positie, gemeenschap met de Zijnen te hebben, want Hij zegt: Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en tot uw Vader, en tot Mijn God, en uw God.

Opnieuw stelt de HEERE de gemeenschap met Zijn broeders boven Zijn Eigen Heerlijkheid.

Wat een vreugde, wat een liefde en wat een genade!

De God en Vader van onze HEERE Jezus Christus, is nu ook onze God en Vader. God heeft op grond van ons geloof in Zijn Zoon, ons verwekt tot Zijn kinderen.

We zijn net als de HEERE Jezus Christus, de Goddelijke natuur deelachtig geworden. Zo is de HEERE Jezus Christus onze Broeder en Hij schaamt Zich niet om ons Zijn broeders te noemen.

Hoe heerlijk verheft Gods liefde en genade ons boven de engheid en de bekrompenheid van onze eigen gedachten.

De liefde en de genade Gods aanvaardt de ander in alles.

Dus: wij zijn daarom schuldenaars om elkaar dezelfde liefde en genade te verlenen, waar wij zelf zo graag uit willen leven.

(1 Johannes 3:16; 1 Johannes 4:11)

- :1** De apostel Paulus noemt Filemon: de geliefde en onze medearbeider. Filemon draagt zorg voor een huisgemeente en hij vertroost en verkwikt de gelovigen. (:2)

Paulus is van de praktische liefde van Filemon op de hoogte. (:5-7)

Dit beantwoordt volkomen aan de betekenis van de naam “Filemon” (= iemand die liefheeft en liefderijk is).

Praktisch betoonde liefde van een gelovige, maakt dat die gelovige de geliefde is van alle gelovigen.

En zeker van de apostel Paulus, wiens hart sterk meeleeft en meevoelt met ieder die zichzelf bewaart in het Woord Gods en in de liefde Gods. (1 Johannes 2:5)

Deze eervolle en liefdevolle groet van de apostel Paulus, maakte zeker grote indruk op Filemon. Vooral, omdat deze groet komt van Paulus, die als werktuig in Gods hand aan Filemon het Evangelie had verkondigd, waardoor Filemon tot geloof was gekomen.

Deze liefdevolle groet is ook echt gemeend, want Paulus overdrijft niet en hij is wars van vleierijen.

:2 En aan Appia, de geliefde.

Correct vertaald uit het Grieks staat er: **Appia, de zuster.**

Zuster, in de zin van een vrouwelijke medegelovige in Christus.

Deze groet van Paulus aan een zuster, in de aanhef van een brief, is een bijzonderheid. Dit is dan ook de enige keer dat, in de aanhef van een brief, een zuster de groeten krijgt.

Ook deze bijzonderheid moet op zowel Filemon, als op Appia, indruk hebben gemaakt.

Een vrouw heeft van doen met de praktische dingen binnen een huishouding. Zo heeft Appia ook zeggenschap over de slaven, binnen haar huishouding. Ongetwijfeld is Appia de echtgenote van Filemon en zij heeft waarschijnlijk de grootste schade geleden door de kwestie "Onesimus". Ook haar positie als meesteres binnen het huis van Filemon wordt evenwel niet genoemd.

Hoe wijs en liefdevol is het van de apostel Paulus om, waar het gaat om de opgelopen schade in verband met het weglopen van de slaaf Onesimus, ook Appia hierin te betrekken. Door Appia te noemen, erkent Paulus, dat ook haar gevoelens gekrenkt zijn door Onesimus. Maar de beslissing over de wijze van handelen ten opzichte van Onesimus, wordt gelegd bij Filemon, want hij is het hoofd van heel zijn huishouding.

En zoals Appia, samen met Filemon, deelde in de schade die werd aangericht door het onrecht van Onesimus, zo wenst de apostel Paulus, dat zij nu ook samen met Filemon deelt aan de bereidheid tot vergeving van Onesimus.

Dat zij deelt krijgt aan de bereidheid van Filemon om over hun gevoelens van gekrenktheid heen te stappen en het voorrecht te genieten om hun liefde en genade te betonen aan Onesimus.

:2 Archippus, onze medestrijder.

Archippus = waarschijnlijk een huisgenoot van Filemon
= misschien een zoon van Filemon?
= dienaar van de gemeente in Kolosse
(*Kolossenzen 4:9 en 17*)

Medestrijder = wijst naar moed en volharding in de Geestelijke strijd des geloofs
strijd is er meestal door hen die leven onder de wet, in plaats van uit genade

Efeze 5 en 6:

We hebben al eens stilgestaan bij de hiërarchische verhoudingen die er zijn binnen de gemeente, het Lichaam van Christus, waarbinnen de HEERE Jezus Christus ons aller Hoofd is.

Wanneer er iemand tot geloof komt in de HEERE Jezus Christus, wordt ook deze gelovige door de HEERE tot Zijn broeder gerekend, en alle leden van Zijn Lichaam zouden dan zo rekenen zoals hun Hoofd.

Welke hiërarchische verhoudingen er vervolgens binnen het Lichaam van Christus ook zijn, zij zouden alle volkomen ondergeschikt zijn aan de wil van God in Christus Jezus de HEERE.

Liefst uit eigen vrije wil en niet onder dwang.

Dus het liefst, zonder dat er gebruik moet worden gemaakt van de hiërarchische verhoudingen die er zijn binnen het Lichaam van Christus.

De apostel Paulus vermijdt in de brief aan Filemon dan ook het noemen van ambten die hiërarchische verhoudingen aanduiden, hoewel die er wel degelijk zijn binnen de gemeente.

Hij wijst alleen naar de onderlinge broederschap en daarmee wijst hij op broederlijke liefde.

:2 En nu komt er nog iets bijzonders.

Aan de gemeente = niet de gemeente in Kolosse

maar de gemeente **in het huis van Filemon**

Christenen, die in de Naam van de HEERE Jezus Christus bijeenkomen. Men kwam op vele plaatsen bijeen. Hier is sprake van een huisgemeente, die samenkomt in het huis van Filemon.

Uiteraard, er bestaat maar één “Gemeente van Christus”.

Deze brief is geadresseerd aan Filemon en ook aan de gemeente in zijn huis. Deze huisgemeente is natuurlijk nauw verbonden met hetgeen er in dit huis plaatsvindt. Zij zijn dus ook op de hoogte van datgene, wat de weggelopen slaaf Onesimus gedaan heeft.

Maar Onesimus is nu een Christen, en hij keert nu terug naar zijn meester. Zo zal Onesimus dus weer in hun midden komen.

Paulus vindt dan ook, dat heel de huisgemeente ervan op de hoogte moet zijn, op welke wijze Filemon zijn weggelopen slaaf zal ontvangen.

Zo krijgen zij deel aan de bezorgdheid van de apostel Paulus.

Want:

zal Filemon het onrecht van zijn weggelopen slaaf Onesimus straffen?

zal hij Onesimus door zijn bestraffing tot voorbeeld en tot waarschuwing stellen, voor de andere slaven?

Of:

zal hij Onesimus, die nu zijn broeder in Christus is, in liefde en in genade tot zich trekken?

zal Filemon handelen in overeenstemming met zijn naam?

Filemon betekent toch: iemand die kust, die liefheeft en die liefderijk is?

Het is de wijsheid en de liefde van de apostel Paulus, dat hij deze kwestie niet behandelt in de brief aan de Kolossenzen, waarin alle gelovigen van Kolosse aangeschreven worden.

In de brief van Paulus aan de Kolossenzen (die Paulus terzelfder tijd geschreven heeft als de brief aan Filemon) wordt **Onesimus** juist genoemd, “**de getrouwe en geliefde broeder**, die van de uwen is”.

(*Kolossenzen 4:9*)

De kwestie van Filemon met Onesimus wordt in de brief aan de Kolossenzen helemaal niet genoemd:

Het is ook niet juist om familiekwesties overal bekend te maken.

Binnen de huisgemeente die in het huis van Filemon samenkomt, is het echter nodig om hier wel over te spreken, opdat de broeders en zusters hetzelfde zouden gevoelen met Filemon.

Ook dit moet op Filemon indruk hebben gemaakt.

Deze brief is weliswaar gericht aan Filemon en aan deze huisgemeente, maar Paulus beschouwt Filemon als iemand met inzicht en met voor-

zicht, binnen deze huisgemeente. Filemon is niet de enige, die beslist over de kwestie Onesimus.

Allen mogen nu in de praktijk brengen, wat zij door de mond van Filemon uit de Schrift geleerd hebben, waaruit zij zelf ook wensen te leven. Uit de liefde en uit vergeving, uit de rijkdom van Gods genade! Om daarmee Onesimus, als een geliefde broeder in Christus, tot zich te trekken!

Natuurlijk is het zo, dat alleen de HEERE het recht heeft om iemand bij Zijn volk te voegen. Alleen de Heilige Geest voegt toe aan het Lichaam van Christus. (*1 Korinthe 12:13*)

Alleen de HEERE Jezus Christus maakt iemand tot broeder van Zichzelf en daarmee broeder van allen, die door de HEERE Zelf als Zijn broeders erkend worden.

De apostel Paulus en de gemeente in Rome hebben uiteraard niet gewacht op de mening van Filemon. Zij hadden het werk dat de HEERE aan Onesimus verricht had allang erkend, en zij hadden Onesimus dan ook als hun geliefde broeder aangenomen, als behorend tot het Lichaam van Christus.

En als zodanig wordt Onesimus door de apostel Paulus aan de hele gemeente te Kolosse voorgesteld. (*Kolossenzen 4:9*)

Als een getrouwe en geliefde broeder in Christus.

Paulus verbindt Onesimus met Tychikus, als zijnde zijn trouwe afgezanten. De Kolossenzen nemen Onesimus dan ook aan, zoals de HEERE hen aangenomen heeft.

Als Filemon Onesimus zal verwerpen als zijn broeder, dan zal Filemon daarmee het gezag van God en van de Geest van Christus, en het gezag van de apostel Paulus verwerpen.

We moeten echter concluderen dat Filemon, door het in ontvangst nemen van deze brief, ook Onesimus ontvangen heeft als iemand wiens zonden door de HEERE Jezus Christus vergeven zijn.

Want de HEERE heeft ook Zijn Zegel gezet op Onesimus en Onesimus behoort nu tot diezelfde broederschap, waar Filemon ook toe behoort. Als Onesimus tot Filemon komt, heeft hij als het ware deze brief van Paulus in zijn hand.

Nadat Filemon de brief gelezen heeft, kan het eigenlijk niet anders zijn, dan dat Filemon, Onesimus in zijn huis ontvangt als zijn geliefde en geëerde broeder in Christus.

Maar let wel:

Niet op grond van het hoge gezag van de HEERE of op gezag van de apostel Paulus. Paulus vermijdt juist zijn eigen gezag (als apostel) te noemen. Dus niet vanwege druk van buitenaf, waarvoor Filemon zal moeten buigen, of waaraan hij tegen zijn zin, zal moeten toegeven.

Het blijkt de innerlijke druk van Gods liefde te zijn, die gevoelens van dank en aanbidding voor Zijn HEERE en Meester en Verlosser in Filemon wakker roept.

En ook voor de apostel Paulus, die het werktuig van God was bij zijn eigen bekering.

:3 Genade zij ulieden, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

:3 Genade, is de groet der Grieken.

Vrede, is de groet der Joden.

Via deze begroeting wijst Paulus erop, dat er geen onderscheid meer is tussen Jood en Griek.

Romeinen 3:23 en 24:

Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods. En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

Efeze 2:11 e.v.:

Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwen mens zou scheppen, vrede makende;

- :3** Zoals in de meeste brieven van Paulus, wenst hij de broeders: de genade en vrede van God onze Vader, en de HEERE Jezus Christus.

Genade is onverdiende gunst, en is de goede gezindheid van God in Christus Jezus over ons.

Vrede is de rust die wij hebben ontvangen **in de HEERE Jezus Christus**, de Vredevorst.

Onze vorige toestand, namelijk onze zondenatuur en zondige daden, is volledig geregeld door God, in de HEERE Jezus Christus.

En sindsdien, hebben wij vrede met God. (*Romeinen 5:1*)

Maar hier gaat het om veel meer.

Wij hebben nu vrede **van** God, omdat God niet alleen de Vader is van onze HEERE Jezus Christus, maar door geloof in de HEERE Jezus Christus, **is God nu ook onze Vader**.

De vrede van God, is dan ook de rust die wij hebben onder alle omstandigheden. In het volle bewustzijn, dat alles in de Hand is van onze liefhebbende God en Vader.

- :4** Ik dank mijn God, uwer altijd gedachtig zijnde in mijn gebeden;
- :5** Alzo ik hoor van uw liefde, en van uw geloof, hetwelk gij hebt **tot** (= pros) den HEERE Jezus, en **tot** (**in** = eis) al de heiligen.
- :6** Opdat de gemeenschap uws geloofs krachtig worde, in de bekendmaking (= erkenning) van al het goede, hetwelk in ons is, voor (= eis = **tot in**) Christus Jezus.
- :7** Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, omdat de ingewanden (= harten) der heiligen (= gelovigen in Christus) verkwikt zijn geworden door u, broeder!
- :4** Paulus is zeer verblijd over hetgeen de Heilige Geest bewerkt heeft in het hart van Filemon. Paulus dankt de HEERE daar gedurig voor. **Liefde en geloof**, als vrucht en werkzaamheid van de Geest Gods in het hart van Filemon. Daar is de apostel Paulus zeer verblijd over.

Want let wel:

Ook het natuurlijke hart van de Christen is geneigd om stil te blijven staan bij het kwaad van zijn eigen oude mens, maar in bijzonderheid is hij geneigd om stil te staan, bij het kwaad van de oude mens van een ander (wel of niet gelovig).

- :4** Paulus heeft gehoord van de liefde en het geloof van Filemon, waarin God verheerlijkt wordt. Paulus wenst, dat de liefde en het geloof van Filemon nog groter en sterker zullen worden.
Paulus dankt, dat de HEERE het verlangen dat Paulus had aangaande Filemon en waar Paulus voortdurend voorbede voor had gedaan, ook gestalte gekregen heeft in het leven van Filemon.
- :4-6** Doordat Paulus zijn voortdurende voorbede voor Filemon en de vervulling van zijn voorbede aan Filemon bekend maakt, kan Filemon de oproep van Paulus, om verstandig en liefdevol te handelen in de kwestie Onesimus, onmogelijk nog zien als een vermaning, maar veel meer als een geweldige vertroosting.

De apostel Paulus heeft het volste vertrouwen in de juiste keuze van Filemon. Namelijk, dat Filemon niet zijn eigen gekwetstheid, maar de broederlijke liefde boven alles zal stellen.

Dat is dan ook wat Paulus in het volgende vers zegt.

- :7** Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, omdat de ingewanden (= de harten) der heiligen (= andere gelovigen) verkwikt zijn geworden door u, broeder!

:7 Nogmaals:

Wat een gezegende woorden zijn **gemeenschap** en **broederschap**.

Het omvat alles wat wij gemeenschappelijk hebben, één gemaakt zijnde in de HEERE.

Niet dwang, maar alleen geloof (door de werking van de liefde Gods), brengt Filemon ertoe, om Onesimus als zijn broeder in Christus te ontvangen. Zeker als Filemon zich realiseert wie hij zelf eertijds was. Ook hij was eens een reddeloos verloren zondaar, die (door de prediking van de apostel Paulus) door Gods genade werd gered.

De overeenkomst tussen Filemon en Onesimus is dan ook duidelijk.

De genade die Filemon van God ontvangen heeft, is ook Onesimus' deel geworden. In deze brief van de apostel Paulus leest Filemon, dat de Heilige Geest krachtig werkt in Onesimus.

Paulus zegt, dat de Heilige Geest ook krachtig werkt in Filemon.

Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, want de

harten van andere gelovigen, zijn verkwikt geworden door u, broeder! Hoe buitengewoon liefdevol en vertroostend, is de wijze waarop de apostel Paulus Filemon in gemeenschap brengt met zichzelf, door het woord "broeder".

Deze broederschap is volstrekt niet te vergelijken met de natuurlijke, menselijke familieband.

Het is de broederschap in onze Heiland, de HEERE Jezus Christus.

Als **broeders** zijnde, bouwen zij dus aan hetzelfde werk van hun **God en Vader**.

Handelingen 9:17:

Wat een grote indruk moet dit ook op Saulus (die eerst een vervolger was van de broeders) gemaakt hebben, toen hij voor de eerste maal na zijn bekering, aangesproken werd met *broeder*.

De ingewanden, namelijk de meest innerlijke gevoelens, van de heiligen, waren door het geloof en de liefde van Filemon verblijd en vertroost geworden. Paulus vraagt nu aan Filemon om deze zelfde liefde en vertroosting voor Onesimus.

Onderwijl laat Paulus de liefde en de vertroosting vanuit zijn eigen hart naar Filemon toestromen, en dat via de persoon van Onesimus, die nu voor Filemon staat. (:12 en 20)

Is dit niet de openbaring van Gods weg der genade?

Heeft de innerlijke barmhartigheid van onze HEERE ons niet verkwikt en vertroost? Genade, liefde, vergeving van God, die aan ons verscheen in de Persoon van Christus! En soms vraagt de HEERE van ons een antwoord, waarin Hij verkwikt en vertroost wordt.

Kolossenzen 3:12-17:

Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;

Verdragende elkander, en vergevende de een den ander, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft; gelijkerwijs als Christus u vergeven heeft, doet ook gij alzo.

En boven dit alles doet aan de liefde, dewelke is de band der volmaaktheid.

En de vrede Gods heerse in uw harten, tot welken gij ook geroepen zijt in één lichaam; en weest dankbaar.

Het Woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende den Heere met aangenaamheid in uw hart. En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in de Naam van de Heere Jezus, dankende God en de Vader door Hem.

- :8 Daarom, hoewel ik grote vrijmoedigheid heb in Christus, om u te bevelen, hetgeen betamelijk is.
- :9 Zo bid ik nochtans liever door de liefde, daar ik zodanig een ben, te weten Paulus, een oud man, en ook een gevangene van Jezus Christus.

- :8 We komen hier tot het eigenlijke onderwerp van de brief. Zal Filemon, gedrongen door vermeende menselijke rechten en onder invloed van wereldse ideeën, nu toch zijn standpunt verlaten van liefde en geloof, dat zoveel vreugde en vertroosting en verkwikking gegeven heeft aan de apostel en aan andere gelovigen die Filemon kenden?

Dat kon de apostel Paulus zich niet voorstellen!

Hij rekende op de overwinning van Gods liefde en genade in het hart van Filemon.

In deze twee verzen vinden we de beide beginselen, die gehoorzaamheid kunnen bewerken.

Het ene beginsel is: **gehoorzaamheid door middel van gezag**

Het andere beginsel is: **gehoorzaamheid door de werkzaamheid van de liefde Gods**

Efeze 5 en 6:

De HEERE heeft het gezag, de overheid, ingesteld.

het Lichaam van Christus is onderworpen aan Christus Die het Hoofd is van Zijn Lichaam.

De man is het hoofd van de vrouw.

Ouders hebben het gezag over hun eigen kinderen.

Slaven zijn gehoorzaam aan hun heren naar het vlees.

De overheid vraagt gehoorzaamheid van haar onderdanen.

De HEERE heeft aan de gemeente gegeven, sommigen tot apostelen, sommigen tot profeten, sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars.

Hebreeën 13:17:

De apostelen en de profeten hebben gezag (= autoriteit van de HEERE ontvangen), en wij hebben het Woord van Christus, dat zij prediken, te gehoorzamen.

Zij hebben het fundament gelegd en hebben daarom dit gezag van de HEERE ontvangen.

- :8** De apostel Paulus kan, zoals hij hier zegt, Filemon bevelen hoe hij zich tegenover Onesimus behoort te gedragen.

Filemon heeft dan de keus:

gehoorzamen; namelijk hier gehoor aan geven

Of:

ongehoorzaam zijn door het gezag, dat de apostel Paulus rechtstreeks van de HEERE ontvangen heeft, te verwerpen

Gehoorzaamheid aan een bevel echter, (hoe goed en nuttig dit bevel ook is) laat de gevoelens van het hart, in zichzelf, onbewogen.

Het bevel zal dan met bitterheid in het hart uitgevoerd worden.

Of het bevel zal alleen maar worden uitgevoerd, omdat het nu eenmaal bevelen is.

Deuteronomium 6:5; Mattheüs 22:37:

De HEERE, als Schepper, heeft recht op de gehoorzaamheid van al Zijn schepselen.

Ja, ook heeft Hij recht op de volle liefde van hun gehele hart, en van hun ziel, en van heel hun verstand, en van alle kracht die in hen is.

Maar de mens wil van nature niet gehoorzaam zijn.

Zij die wel, maar dan alleen in uiterlijk vertoon gehoorzaam zijn, zijn daar zeer trots op en achten zichzelf ver verheven boven ieder ander.

In werkelijkheid denken zij, dat de HEERE hen nu wel zeer dankbaar mag zijn.

Maar zoals de aangehaalde teksten aangeven:

De HEERE verlangt naar gehoorzaamheid, **uit liefde** voor Hem en voor Zijn Woord.

Er is geen ware gehoorzaamheid, wanneer de gevoelens van degene die gehoorzaamt, **niet overeenstemmen** met de gevoelens van Degene, Die beveelt.

De natuurlijke mens heeft altijd aangetoond, dat hij de HEERE niet wil gehoorzamen.

In de volheid des tijds, is daarom het Evangelie van God, van Zijn Zoon, geopenbaard. Daarin heeft de HEERE Jezus Christus Zijn volkomen gehoorzaamheid getoond. De HEERE Jezus Christus toonde op aarde, wat ware gehoorzaamheid is.

Hij, Die het geen roof achtte om Gode gelijk te zijn, heeft Zichzelf ontledigd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja de dood des kruises.

Daarna openbaarde God de Vader, **Zijn** gehoorzaamheid en trouw aan Zijn eigen Woord. Hij gaf niet alleen Zijn eniggeboren Zoon voor verloren zondaren, maar naar Zijn beloften, wekte Hij Zijn Zoon ook op uit de dood en verhoogde en verheerlijkte Hem tot de uiterste maat.

Sindsdien is Hij gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, is Hij de Eerstgeborene van de nieuwe schepping en als de eeuwige en getrouwe Hogepriester van het Nieuwe Verbond der genade, is Hij oorzaak van eeuwige zaligheid, voor degenen die Hem trouw en gehoorzaam zijn.

Daarom bidt God alle mensen, door de mond van Zijn dienstknechten, om in geloof tot Hem te komen, opdat Hij hun hart en hun denken zou veranderen, waardoor zij dezelfde gevoelens en gezindheid krijgen die Christus heeft.

2 Korinthe 5:20 en 21:

Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus' wege: laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Maar let wel:

God demonstreert hierin weliswaar Zijn overweldigende liefde en Zijn overvloedige genade, maar daarbij geeft Hij Zijn rechtvaardigheid niet prijs.

Handelingen 17:30 en 31:

God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren.

En wie dit niet doet, zal straks geoordeeld, en veroordeeld worden door de Zoon.

Omdat God een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door één Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opgewekt heeft.

De apostel Paulus, die het Evangelie van de genade Gods verkondigt, is doordrongen van de werking van de genade en de liefde van God in Christus Jezus de HEERE.

Daarom wil Paulus **nu geen gebruik maken** van zijn gezag als apostel. Want Paulus vertrouwt op het werk van de Geest van Christus, in Filemon. Alleen de Geest van Christus kan het hart van Filemon eenswillend en één van gevoelens maken met het hart van Paulus.

Eigenlijk is het zo:

Gezag en de eis tot onderwerping aan gezag nemen de sterke en hoogst mogelijke plaats in.

Liefde daarentegen, neemt altijd de zwakste, de onderste, dienende plaats in.

Liefde is dan ook het kenmerk van het Evangelie van de genade Gods! Wij zien dit beginsel zichtbaar worden in het leven van de HEERE Jezus op aarde!

Hoewel Hij de Schepper is, werd Hij geboren in een stal.

Hoewel Hij de Wetgever is, ondervraagde Hij de leraren der wet.
(*Lukas 2:46-49*)

Hoewel Hij HEERE en Meester is, heeft Hij onze lasten gedragen.

Hoewel Hij de Meester is, wast Hij (nu) de voeten van Zijn discipelen.
(*Johannes 13*)

Hoewel Hij de Zoon is, en dus vrij is, betaalde Hij de didrachmen.
(*Mattheüs 17:24-27*)

Te gebieden wat betamelijk is, is zeker niet verkeerd voor iemand die het gezag heeft. Zoals bij voorbeeld de HEERE Jezus Christus en ook de apostel Paulus.

Maar te handelen in genade en in liefde, is veel hoger dan het gebod.

Hoewel het gezag van het gebod blijft bestaan.

Of anders gezegd:

De wet te gebruiken is zeker niet verkeerd, wanneer de wet gebruikt wordt door de wetgever, maar wanneer de wetgever in liefde en ge-

nade handelt, blijkt dit een veel hogere en veel machtigere uitwerking op de mens te hebben, dan wet en gebod.

Het gezag van de wet, danwel Gods rechtvaardigheid blijft echter bestaan.

- :9 Zo bid ik nochtans liever door de liefde, daar ik zodanig één ben, te weten Paulus, een oud man, en nu ook een gevangene van Jezus Christus.
- :9 Omwille van de genade en de broederlijke liefde maakt de apostel Paulus dan ook geen gebruik van zijn gezag als apostel, maar daarentegen **smeekt** hij.

In plaats van apostel, noemt hij zich Paulus, dat is: klein; gering; belemmerd.

Een Paulus, die een oud man is en niet meer in de kracht van het aardse leven staat en die bovendien de gevangene is van **Jezus Christus**.

(:3, 5, 9, 25) (**Christus Jezus**: 1, 23)

Let op de volgorde: **Jezus Christus**.

Door deze volgorde in de formulering, zegt Paulus dat hij het voorbeeld van de HEERE Jezus Christus navolgt.

Het dienaar zijn van Christus de HEERE, staat bij Paulus voorop.

Daarom wil ook Paulus niet krachtig zijn ten behoeve van het aardse leven, maar wil hij liever met Christus veracht, niet begerenswaardig en tot een spot der mensen zijn.

Omdat de HEERE Jezus, in aardse wandel en in Zijn lijden en sterven, trouw is gebleven aan de Vader, is God de Vader ook trouw gebleven aan Zijn Woord, want God deed Hem opstaan uit de dood, en heeft Hem aangesteld tot HEERE en tot Christus.

Tot Zoon en dus tot Erfgenaam van alles.

2 Korinthe 8:9:

Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede, zoudt rijk worden.

En deze gezindheid van Christus vinden wij ook in het leven van de apostel Paulus.

Je verliest er niets mee, door de minste te willen zijn, om Christus' wil. Door het gebruik van deze woorden roept Paulus Filemon op, om hierin navolger van Paulus te zijn, omdat Paulus een navolger is van Christus. Ook deze woorden, zullen het hart van Filemon, als een pijl getroffen hebben.

Paulus, deze grote man Gods, wil het hart van Filemon gewillig maken, om uit liefde te doen, hetgeen Paulus hem in nederigheid smeekt.

Deze Paulus, die onvermoeibaar en onafgebroken, het Evangelie van God, van Zijn Zoon, Jezus Christus onze HEERE, aan allen gepredikt heeft.

Deze Paulus, die de verkondiger en openbaarder is van de positie en van de functie en het werk van de, nu nog steeds, verborgen Christus, als onze Hogepriester in de hemel.

Deze Paulus, die onophoudelijke zorg draagt voor de gemeente, het Lichaam van Christus.

Deze Paulus, die in gevangenschap terecht gekomen is, vanwege zijn trouwe dienst aan de HEERE, doordat hij vrijuit verkondigt dat gelovigen niet meer leven onder de wet, maar dat de genade en de vrijheid in Christus Jezus voor zowel Jood als Griek beschikbaar zijn.

En het is deze waarheid, waaraan Filemon, de Griek, zijn heil en verlossing dankt.

:10 Ik bid u dan voor mijn zoon, denwelken ik in mijn banden heb geteeld, namelijk Onesimus; Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig; denwelken ik wedergezonden heb.

:10 Onesimus = nuttig; bruikbaar

Zoon = iemand die verantwoordelijkheid heeft of mede verantwoordelijkheid heeft en neemt

Paulus beschouwt Onesimus (net zoals Timotheüs en Filemon) op grond van hun trouw aan het Evangelie van God, als zijn mededienstknecht. Met dit verschil, dat Onesimus tijdens de gevangenschap van Paulus verwekt is tot kind van God

Paulus zal het als vertroosting en bemoediging van de HEERE hebben gezien, dat hij in zijn gevangenschap Onesimus tot de HEERE Jezus

Christus mocht brengen en dat de Geest van Christus deze, eertijds zo onbruikbare en onnuttige, slaaf Onesimus, nu zo nuttig en bruikbaar gemaakt heeft in de dienst aan de HEERE.

:11 Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig; denwelken ik wedergezonden heb.

:11 Paulus pleit sterk voor Onesimus, om het hart van Filemon zacht te maken voor Onesimus.

Want bij de terugkeer van Onesimus, zou het hart van Filemon zo gemakkelijk kunnen denken en handelen vanuit het vlees en vanuit de oude mens, waardoor hij Onesimus alsnog zou straffen.

Paulus vertrouwt op de liefde en de genade van zijn geliefde broeder Filemon.

Natuurlijk, Paulus erkent de schade, die Onesimus aangericht heeft bij Filemon. Paulus zegt ook, dat Onesimus eertijds onbruikbaar geweest is voor Filemon

Maar Onesimus is door Gods liefde en genade gevonden.

Onesimus is tot de HEERE gebracht en is een kind van God geworden. Paulus heeft tijdens zijn gevangenschap in Rome de nuttigheid en de bruikbaarheid van Onesimus mogen ervaren, zodat hij Onesimus liever bij zich zou hebben gehouden.

Het recht van Filemon op zijn weggelopen slaaf Onesimus heeft Paulus niet vergeten.

Wat zou de apostel Paulus Onesimus echter graag bij zich hebben gehouden, opdat Onesimus hem nog meer zou kunnen dienen in de banden van het Evangelie.

Uit de woorden van de apostel kunnen wij opmaken dat Onesimus van de HEERE een bepaalde verantwoordelijkheid ontvangen heeft, in de bediening van het Woord van God. Daarbij is voor elke dienaar van het Woord, vrijheid van zeer groot belang. Anders sta je steeds tussen twee verschillende belangen in, van twee verschillende heren.

Maar nogmaals:

Paulus erkent het recht dat Filemon heeft en laat Onesimus dan ook teruggaan naar zijn heer en meester Filemon.

Paulus vraagt ook niet expliciet of hij Onesimus bij zich mag houden, want dat zou Filemon in een morele dwangpositie brengen.

Tussen de regels door is het evenwel toch duidelijk, dat de apostel eigenlijk hoopt en verwacht dat Filemon...

: Onesimus zal vergeven

: Onesimus zal ontvangen als een broeder in Christus, en

: Onesimus ook de vrijheid zal geven

Paulus weet dat Filemon door de liefde Gods begrijpt wat de betekenis is van de woorden: "Ik weet dat gij zult doen, ook boven hetgeen ik zeg". (:21)

:12 Doch gij, neem hem, dat is mijn ingewanden, weder aan.

:12 Als de gedachten van Filemon nu nog niet veranderd zijn, dan zullen de gedachten van Filemon zonder meer veranderd worden door de woorden van de apostel Paulus, wanneer hij zegt over Onesimus: **Hij is mijn hart.**

Want wanneer Paulus over Onesimus spreekt, als zijnde zijn ingewanden, waarmee hij bedoelt "gevoelens van innige verbondenheid", dan is Onesimus hem dus zeer kostbaar geworden.

Filemon zal vast niet kwaad meer zijn op Onesimus, als hij hoort dat Onesimus zo'n grote plaats inneemt in het hart van de apostel Paulus, zijn geliefde broeder in Christus.

Het hart van Filemon zal nog meer bewogen worden, als de apostel Paulus zegt: **Ik zou Onesimus graag bij mij hebben gehouden, opdat hij mij, in uw plaats, zou dienen in de banden van het Evangelie.**

:13 Denwelken ik wel had willen bij mij behouden, opdat hij mij voor u dienen zou in de banden des Evangelies.

:13 Paulus zegt hier:

Wanneer de HEERE Filemon naar Rome zou hebben gezonden, dan zou Filemon Paulus gediend hebben in de banden van het Evangelie en dit met alle liefde van zijn hart en met alle kracht die in hem was.

Nu, Filemon mag verblijd en dankbaar zijn, omdat Filemon de HEE-

RE alsnog op een uitnemende wijze heeft gediend, door zijn plaatsvervanger in Rome, namelijk door zijn weggelopen, maar door de HEERE teruggevonden, slaaf Onesimus.

Het kan niet anders, of de verandering die Gods liefde en genade in Onesimus teweeg gebracht heeft, roept bij Filemon herinneringen op, aan hoe diezelfde liefde en genade van God ook in hem gewerkt heeft, waardoor Filemon een kind van God geworden is.

Onesimus mag dan onbruikbaar geweest zijn, maar Filemon zelf was eertijds ook onbruikbaar.

Titus 3:3-7:

Want ook wij waren eertijds onwijs, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde, en elkander hatende.

Maar wanneer de goedertierenheid van God, onzen Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte, namelijk nieuwe schepselen door de Heilige Geest.

Denwelke Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onzen Zaligmaker.

Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hope des eeuwigen levens.

Op deze wijze is ook Filemon van een onnuttige dienstknecht, een nuttige dienstknecht van de HEERE en van Zijn heiligen geworden.

Elke pleitgrond die de apostel Paulus vindt voor Onesimus, moet het hart van Filemon in aanwezigheid van de HEERE brengen.

Als Filemon gaat nadenken over de rijkdom van Gods genade, die ook hem ten deel is gevallen, dan zal Filemon door de gevoelens van zijn eigen hart onderwezen worden.

Dan zal Filemon niet door dwang, maar uit eigen vrije wil, genadig en vergevingsgezind zijn ten opzichte van Onesimus.

- :14** Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen, opdat uw goeddadigheid niet zou zijn als naar bedwang, maar naar vrijwilligheid.

:14 De HEERE eist niets van ons, maar Hij stelt ons die weg voor, die Hijzelf in gehoorzaamheid en in vrijwilligheid gegaan is, Hij legde Zijn Heerlijkheid van HEERE en Meester af, en ging de weg van dienstknecht en slaaf.

Opdat Hij door de weg van dood en opstanding, ons Zijn broeders zou kunnen noemen.

De HEERE eist niets van ons, maar door het Woord der Waarheid stelt Hij Zijn Eigen weg aan ons hart voor en degenen die door Gods Geest geleid willen worden, volgen Hem hierin.

Om vrucht te kunnen dragen voor de HEERE.

Kolossenzen 1:5 en 6:

Om de hoop die voor u weggelegd is in de hemelen, van welke gij te voren gehoord hebt, door het Woord der waarheid, namelijk des Evangelies;

Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld, en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u, van dien dag af dat gij gehoord hebt, en de genade Gods in waarheid bekend hebt.

Hier is de gelegenheid voor Filemon, om te tonen dat hij Paulus erkent als de grote en trouwe dienstknecht van de HEERE, hoewel Paulus een gevangene is van Rome en in de ogen van mensen niets voorstelt.

De HEERE toont ons Zijn eigen wegen van genade.

Hij geeft ons inzicht, zodat wij van hetgeen Hij verlangt, de juistheid inzien.

Hij roept ons op om te wandelen in Zijn Geest, opdat wij die weg zouden gaan, die de HEERE ons aangeeft.

Hoewel dit in de praktijk betekent, dat wij voortdurend het vlees en onze oude mens voor dood moeten rekenen.

Dikwijls vragen onze arme dwaze harten...

: is dit wel noodzakelijk?

: waarom moet mij dit nu weer overkomen?

:14 Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen...

De HEERE dwingt niemand om iets te doen of om iets te laten.

De HEERE vertelt ons wel, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, opdat onze gevoelens voor Hem actief worden.

Johannes 14:

Als gij Mij liefhebt, bewaar dan Mijn geboden.

Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn Woord bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen, en woning in hem maken.

Welk een diepe kennis heeft dan ook het hart van de apostel Paulus, door de inwoning van de Geest van Christus in hem en door zijn gemeenschap met het Woord van God, waardoor Paulus op deze wijze kan schrijven.

:14 Opdat uw goed (doen) niet als uit dwang is, maar uit vrijwilligheid...

Hoe weinig begrijpt ons hart van de genade van God, als wij onze gehoorzaamheid op het beginsel plicht funderen, in plaats van in te zien, dat onze gehoorzaamheid te maken heeft met het ontvouwen van het Leven van Christus, in ons.

Aangezien Paulus weet, dat Filemon in gemeenschap leeft met Christus, probeert Paulus dit leven tot werkzaamheid te brengen.

Als dat gebeurt, zal de gehoorzaamheid van Filemon vrijwillig en vanzelfsprekend zijn.

Eigenlijk is het afstotelijk en weerzinwekkend, wanneer de houding en de gezindheid van een Christen, voortkomt uit een leven onder de wet en dus uit dwang, of uit plicht, terwijl de houding en de gezindheid van een Christen zou voortkomen uit een wandel door de Geest, en dus uit liefde, genade, vergevingsgezindheid en verdraagzaamheid.

:15 Want veellicht is hij daarom voor een kleinen tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig zoudt weder hebben.

:15 Het zijn de woorden van iemand, die door zijn gemeenschap met de HEERE, in de praktijk van zijn leven, de Liefde van Christus, en de voorzienige zorg en leiding van de HEERE, heeft leren kennen, en heeft mogen ervaren.

Het is dan een voorrecht, om in een wereld van zelfzucht, van zonde en dood, **in alles Gods zorgzame hand te zien.**

Romeinen 8:28:

En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen mede-
werken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen ge-
roepen zijn.

Onesimus mag dan voor een korte tijd van zijn meester Filemon geschei-
den zijn geweest, nu is Onesimus voor eeuwig met Filemon verbonden.
Filemon zal Onesimus nu op een volkomen en op een veel inniger
wijze, voor eeuwig bezitten.

De band van broederschap in Christus, is namelijk voor eeuwig.

Hoe goed en toegewijd een heidense slaaf zijn Christelijke eigenaar
ook zou dienen, er is geen band mogelijk, die boven de aardse dingen
zou uitstijgen.

Maar in de wonderbare liefde en genade van God, heeft de schuldige,
heidense slaaf Onesimus, in de tijd van het gescheiden zijn van het
huisgezin van Filemon, de stem van de HEERE Jezus Christus gehoord
en nu komt Onesimus terug, opdat zijn (M)meester hem zou bezitten,
als nooit tevoren.

- :16** Nu voortaan niet als een dienstknecht, maar meer dan een dienstknecht,
namelijk een geliefden broeder, inzonderheid mij, hoeveel te meer dan
u, beide in het vlees en in den Heere.
- :16** Niet langer als slaaf, maar nu meer dan een slaaf.
En dit door de Zoon van God, Die Zelf een Diensknacht werd, om
Onesimus vrij te maken.

Ja, zegt Paulus, Onesimus is nu gekomen als een geliefde broeder en
Filemon zal dit tot zijn grote vreugde ook bemerken.

Die vreugde is evenwel in het bijzonder eerst voor mij, want ik heb de
eerste zegen daarvan mogen genieten, omdat de HEERE Onesimus
heeft gebruikt als Zijn dienstknecht, tijdens mijn gevangenschap.

Hoeveel te meer zal dat nu zo zijn voor Filemon, in zowel aardse zaken,
als in de zaken van de HEERE. Want nu is er een nieuwe verhouding
bijgekomen, namelijk die van broeders in Christus!

Een verhouding die nooit meer veranderen kan en nooit meer verbro-
ken zal worden.

- :17** Indien gij mij dan houdt voor een metgezel (= deelgenoot), zo neem hem aan, gelijk als mij.
- :18** En indien hij u iets verongelijkt heeft of schuldig is, reken dat mij toe.
- :19** Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand, ik zal het betalen; opdat ik u niet zegge, dat gij ook uzelfen mij daartoe schuldig zijt.

:17- Hoe treffend en voortreffelijk is de liefdevolle wijze, waarop de apostel Paulus schrijft.

Wij weten dat dit alleen mogelijk is, omdat de genade en liefde Gods, hier de basis van zijn en dat behoort altijd zo te zijn, in alle kwesties tussen broeders en zusters.

Natuurlijk, Onesimus was schuldig, maar de HEERE heeft met Zijn genade ingegrepen. Onesimus is tot bekering gekomen en de HEERE heeft hem zijn zonden vergeven. Onesimus heeft eeuwig leven ontvangen en is verzegeld geworden met de Heilige Geest.

Nu is Onesimus teruggekeerd om zich, uit eigen vrije wil, over te geven in de handen van zijn heer en meester in het vlees.

Zonder enige dwang of enige drang van de apostel Paulus.

De enige wens van de apostel Paulus daarbij is, dat liefde en genade de leidraad zullen zijn bij hun toenadering tot elkaar.

1 Johannes 3:16; 1 Johannes 4:11:

Elkander liefde en genade bewijzen, is de schuld die zij (en die wij) tot elkaar hebben!

Johannes 1:16:

Daartoe hebben wij allen, uit Zijn volheid ontvangen, genade op genade.

Wij ontvangen telkens weer genade!

Romeinen 5:2:

Door onze HEERE Jezus Christus, hebben wij ook de toegang door het geloof, tot deze genade, waarin wij staan.

Hebreeën 4:14-16:

Door onze grote Hogepriester, hebben wij vrije toegang tot de Troon der genade!

Wij staan in de plaats van voortdurende gunst bij God!

Deze volheid van genade, die ons ter beschikking staat, zouden wij leren kennen. Zodat wij ons ervan bewust worden, hoe afhankelijk wij zijn van Gods genade en tegelijkertijd zal het ons volkomen vertrouwen geven op onze hemelse HEERE, Die de Bron is van alle genade.

:17 Wat moet er in het hart van Filemon zijn omgegaan, bij het lezen van deze woorden.

Ja, Filemon heeft hetzelfde kostbare geloof en heeft deel aan dezelfde volheid van Christus, zoals Paulus en zoals elke gelovige in Christus. Eertijds was de apostel Paulus het werktuig geweest, waardoor Filemon hieraan deel gekregen had.

Filemon heeft dan ook ongetwijfeld grote liefde voor de apostel Paulus. En de wens, om navolger van Paulus te zijn, zoals Paulus navolger van Christus is.

Paulus weet dit ook en daarom schrijft Paulus aan Filemon: als ik jouw metgezel en deelgenoot ben in Christus, en als Onesimus mijn metgezel en deelgenoot is in Christus, dan reken ik er eigenlijk op, dat ook jij Onesimus zult ontvangen als jouw metgezel en medegenoot in Christus.

Of:

De apostel Paulus schrijft tot Filemon: als je mij voor een deelgenoot houdt, ontvang Onesimus dan, zoals je mij zou ontvangen.

Onesimus is in Christus een nieuw schepsel en is in Gods ogen geen zondaar meer.

De apostel Paulus wenst dat Filemon, Onesimus volmaakt ziet in Christus de HEERE

:18 En indien hij u iets verongelijkt heeft, of schuldig is, reken dat mij toe.

:18 Het hart van Filemon zal dan ook vol dankbaarheid zijn, ten opzichte van de HEERE.

Filemon weet door de Geest van Christus in hem, dat deze, uit het hart van Paulus komende woorden, eigenlijk de woorden van de HEERE Jezus Christus zijn.

Want alleen de HEERE Jezus Christus, de Hogepriester en Middelaar van het Nieuwe Verbond, Die in volkomen gemeenschap leeft met God de Vader, spreekt deze volgende, heerlijk klinkende woorden: **“en indien hij u iets verongelijkt heeft, of schuldig is, reken dat mij toe....”**

- :18** Onesimus had Filemon eertijds onrecht aangedaan. Misschien had Onesimus iets gestolen en is hij daarna weggelopen van zijn heer en meester.

Hoe krachtig leeft de Geest van Christus in het leven van de apostel Paulus. Het verzoeningswerk van onze Hogepriester is hier werkzaam in het hart van Paulus.

Hetgeen de apostel Paulus gelooft, krijgt gestalte in zijn woorden en gedragingen, omdat hij het leven en de gezindheid van de HEERE Jezus Christus navolgt.

1 Petrus 2:24:

Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden; door Wiens striemen gij genezen zijt.

Efeze 5:1 en 2:

Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen.

En wandelt in de liefde, gelijkewijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.

Galaten 2:20:

Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.

2 Korinthe 5:21:

Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Lukas 10:35:

En des anderen daags weggaande, langde de Barmhartige Samaritaan twee penningen uit, en gaf ze den waard, en zeide tot hem: Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom.

Deze getrouwe dienstknecht en navolger van zijn HEERE en Meester, zegt tot Filemon: als Onesimus u enig onrecht aangedaan heeft of u nog iets schuldig is, reken dit dan mij toe.

Ik, Paulus, schrijf eigenhandig: **ik zal betalen!**

:19 Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand, ik zal het betalen; opdat ik u niet zegge, dat gij ook uzelfen mij daartoe schuldig zijt.

:19 We weten dat Paulus op latere leeftijd slechtziende was en dat hij zijn brieven dicteerde.

Als mensen zeer slecht kunnen zien en toch iets op willen schrijven, schrijven zij dit meestal in een heel groot handschrift, zodat ze zelf nog kunnen zien wat ze neerschrijven.

Dit gedeelte van het vers schrijft de apostel Paulus blijkbaar eigenhandig. Daardoor zullen deze enkele woorden, die hij zelf opgeschreven heeft, nogal prominent zijn en dadelijk in het oog springen, omdat zij groter van formaat geweest zullen zijn, dan de andere, door Timotheüs opgeschreven woorden.

Daardoor krijgen de woorden “**ik zal betalen**” een nog groter gewicht mee.

Het Leven van Christus krijgt gestalte in het leven van Paulus!

1 Johannes 3:16:

Want Hij heeft Zijn Leven voor ons gesteld, en dus zijn wij schuldig, ons leven te stellen voor de broeders.

1 Korinthe 11:1:

Dus: weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus.

Hoe zien wij hierin toch het leven en de gezindheid van Christus in Zijn trouwe dienstknecht Paulus.

1 Johannes 2:1 en 2:

Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige;
En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld.

Laten wij, wanneer een gelovige of ongelovige ons onrecht aandoet, toch zien op de HEERE Jezus Christus.

Hij heeft namelijk dat onrecht en de straf daarvoor, in Zijn eigen Lichaam weggedragen op het kruishout.

Door in geloof te zien op Hem, zal veel strijd en harteleed voorkomen worden. Want wij zullen dan Zijn rust, vrede en zegening voor ons eigen hart ontvangen.

Want de HEERE zegt: **Ik zal het betalen!**

En als navolger van Christus, zegt de apostel Paulus:

:19 Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand, ik zal het betalen; opdat ik u niet zegge, dat gij ook uzelfen mij daartoe schuldig zijt.

:19 Het zijn de Woorden van Christus, die via de mond van Paulus gesproken worden. Het is de Geest van Christus, die deze woorden in hart van de apostel Paulus teweeg brengt.

Het is beter, om nooit te eisen hetgeen een broeder of zuster ons schuldig is.

1 Korinthe 6:7b:

Waarom lijdt gij niet liever ongelijk? Waarom lijdt gij niet liever schade? Want de HEERE heeft met Zijn eigen hand geschreven: **Ik zal het betalen!**

Nog nooit is iemand een verliezer geweest, wanneer hij dingen over zijn kant liet gaan ten behoeve van de HEERE.

De HEERE zal eens alle verlies vergoeden, dat wij geleden hebben om Zijns Naams wil.

Opnieuw wordt door de Geest van Christus (bij monde van de apostel Paulus) het hart van Filemon getroffen.

:19 Opdat ik u niet zegge, dat gij ook uzelfen mij daartoe schuldig zijt. Hoe zou Filemon deze schuld ooit kunnen vergeten?

Want door het werk van de Geest van Christus in de apostel Paulus (en dus door de prediking van het Evangelie van Christus), was Filemon tot geloof gekomen.

Hoewel Filemon weet dat het de Geest van Christus in Paulus was, erkent Filemon met dankbaarheid in zijn hart, dat hij alles, ja zichzelf, te danken heeft aan de apostel Paulus.

Paulus houdt Filemon voor:

Zoals Onesimus niet meer van zichzelf is, maar van zijn HEERE en Meester; zo is Filemon ook niet meer van zichzelf, maar van Paulus, namelijk van Christus

Maar let wel:

De HEERE Jezus Christus en dus ook Zijn dienstknecht Paulus, die het hart en de weg van de HEERE kent, **eisen** het leven van Onesimus en van Filemon, of van elke andere gelovige, **niet op**.

Het is **tot vreugde van de HEERE**, om ons **op het fundament der genade** te plaatsen, opdat wij **vrijwillig** zouden mogen en kunnen doen, hetgeen voor Hem welbehagelijk is.

Hoewel de HEERE het recht heeft om van ons te eisen, omdat Hij HEERE en Eigenaar is.

Nadat Paulus Filemon op dit fundament der genade geplaatst heeft, zegt hij:

:20 Ja, broeder, laat mij uwer hierin genieten in den HEERE; verkwik mijn ingewanden in den HEERE.

:20 Zowel bij de aanhef, als bij het slot van de brief, spreekt Paulus Filemon aan met broeder. (:7)

Wat een heerlijke titel is dit, omdat het de uitdrukking is van onze gemeenschappelijke verbondenheid met onze Heiland.

Filemon is zeker een broeder, want hij verkwikt de harten van andere gelovigen. (:7) Paulus vraagt aan Filemon, of Filemon ook het hart van Paulus wil verkwikken.

De HEERE eist geen verkwikking, maar wat een vreugde is het voor de HEERE, om resultaat van Zijn eigen genade te zien, in ons persoonlijk leven.

Hoe goed zou het zijn, als wij meer dachten aan de innerlijke gevoelens van de HEERE. Dan zouden wij beter verstaan, wat voor Hem verkwikkend is.

Het is op zichzelf al een wonderlijk gegeven, dat iets van ons, Hem verkwikken kan.

Dat is uiteraard niet datgene, wat voortkomt uit onze oude natuur in Adam. Dat is wel dat wat voortkomt uit de nieuwe natuur, die God in Zijn kinderen geplant heeft.

Dat is Zijn eigen Natuur; Zijn Goddelijke Natuur.

De HEERE vertrouwt er in belangrijke mate op, dat wij Zijn Natuur in ons, gehoorzaam zijn.

Zijn Nieuwe Natuur in ons, kan en wil Hem gehoorzamen!

Zo vertrouwt Paulus ook op de gehoorzaamheid van Filemon.

:21 Ik heb aan u geschreven, vertrouwend op uw gehoorzaamheid; en ik weet, dat gij doen zult ook boven hetgeen ik zeg.

:21 *1 Petrus 5:10:*

De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestige, versterke, en fundere ulieden.

Onze God, Die overvloedig rijk is in genade, heeft veel meer aan ons gedaan, en heeft ons veel meer gegeven, dan hetgeen wij Hem gevraagd hebben.

Ja veel meer, dan hetgeen ooit in onze harten zou zijn opgeklimmen, om Hem te vragen.

1 Korinthe 2:9:

Want gelijk geschreven is:

Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.

De HEERE zet ons nu in die plaats, waar ook wij genade kunnen en mogen betonen, hoewel Hij, als HEERE en Meester, van ons zou kunnen eisen dat wij aan anderen genade verlenen.

Wij zijn aangenaam gemaakt in de Geliefde!

Wij zijn overgezet in het Koninkrijk van de Zoon Zijner Liefde!

Wij zijn geheiligd tot gehoorzaamheid **aan Christus!**

De genade wil ons veel verder en hoger brengen, dan alleen maar dat te doen wat in een bepaalde omstandigheid van ons gevraagd wordt.

Ook de apostel Paulus vertrouwt op de gehoorzaamheid van Filemon aan de genade.

Vervolgens laat Paulus het hart van Filemon over aan de HEERE, om door Hem geoeffend te worden, waardoor deze gehoorzaamheid verder zal gaan, dan alleen datgene te doen wat van Filemon gevraagd wordt. Namelijk dat de genade in Filemon veel meer overvloedig zal worden.

Dat is namelijk de weg van de HEERE Zelf, en diezelfde weg houdt Hij ons voor. Hij behandelt ons niet als slaven, Hij laat ruimte voor het uitoefenen van Zijn genade.

Er is geen verkwikking voor Hem in een onwillige gehoorzaamheid. De HEERE verlangt vrucht te zien, door onze gemeenschap met Hem. Iedere dag geeft de HEERE ons de gelegenheid, om Zijn genade te praktiseren.

Wat is de gemeente anders dan een school, waarin genade geleerd en geoeffend wordt?

Onze dagelijkse tekortkomingen bestaan veelal hieruit, dat wij staan op die dingen, waarvan wij denken dat het **onze rechten** zijn, in plaats van dat wij **de zin en het recht van Christus** voor ogen houden.

De gemeente is de plaats, waar wij genade, die wij in onze persoonlijke gemeenschap met de HEERE geleerd hebben, in de praktijk brengen. Wij leren wat de veelkleurige genade van de HEERE betekent, in Zijn eigennigige en weerbarstige Godsgezin.

2 Korinthe 11:28:

Buiten de dingen die in de wereld zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de gemeenten.

2 Timotheüs 2:1:

Ook Timotheüs had dagelijkse zorg over de gemeente en Paulus vertroost hem dan ook:

Gij dan, mijn zoon, word gesterkt in de genade, die in Christus Jezus is.

:21 Ik heb aan u geschreven, vertrouwend op uw gehoorzaamheid; en ik weet, dat gij doen zult ook boven hetgeen ik zeg.

Kolosenzen 4:7-9:

Al mijn zaken zal u bekend maken Tychikus, de geliefde broeder, en

getrouwe dienaar, en mededienstknecht in de Heere; Denwelken ik tot hetzelfde einde tot u gezonden heb, opdat hij uw zaken wete, en uw harten vertrooste.

Met Onesimus, den getrouwen en geliefden broeder, dewelke uit de uwen is; zij zullen u alles bekend maken, wat hier is.

Filemon:10-13:

Ik bid u dan voor mijn zoon, denwelken ik in mijn banden heb geteeld, namelijk Onesimus;

Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig; denwelken ik wedergezonden heb;

Doch gij, neem hem, dat is mijn ingewanden, weder aan;

Denwelken ik wel had willen bij mij behouden, opdat hij mij voor u dienen zou in de banden des Evangelies.

In zijn hart verwacht Paulus, dat Filemon meer zal doen, dan alleen Onesimus vriendelijk en broederlijk ontvangen.

Als slaaf kan Onesimus vrij zijn plaats innemen in de gemeente te Kolosse, maar als medearbeider des HEEREN, zou slavernij een belemmering voor Onesimus kunnen zijn.

Ongetwijfeld voelen Filemon en Appia goed aan, waarop de apostel Paulus doelt, namelijk op vrijlating van Onesimus.

Een goed en liefdevol verstaander, heeft ook maar een half woord nodig!

:22 En bereid mij ook tegelijk een herberg; want ik hoop, dat ik door uw gebeden ulieden zal geschonken worden.

:22 Paulus verwacht dat hij binnenkort weer aan Filemon en zijn huisgemeente geschonken wordt, want hij verwacht een spoedige vrijlating uit zijn gevangenschap in Rome.

Paulus zegt dit niet om de gevoelens van het hart van Filemon daarmee te beïnvloeden, opdat Filemon dan maar zal voldoen aan de verlangens van de apostel Paulus. Neen, het is een echt wederzijds verlangen, om elkander weer te ontmoeten.

Paulus verlangt naar hen en zij hebben hun verlangen naar Paulus uitgesproken, in hun gebeden aan de HEERE.

Hoe zal het hart van Filemon dan ook verblijd zijn geweest op deze mededeling, dat de geliefde apostel Paulus spoedig weer vrij zou zijn en dat hij Filemon dan zal bezoeken.

Hoe liefdevol en zorgzaam zijn ook deze woorden geschreven.

De apostel laat hen vrij in hun beslissing, waar zijn huisvesting zal zijn. Als het bij hen niet uitkomt, willen zij misschien een ander onderdak voor hem bereiden.

Ook hierin wenst de apostel Paulus alleen vrijwilligheid.

- :22** Volgens deze woorden, is deze brief (net zoals de Efezebrief, de Filippenzenbrief en de Kolossenzenbrief) geschreven aan het einde van Paulus' gevangenschap in Rome.

Zoals Paulus dit ook vermeldt in de brief aan de Filippenzen.

(Filippenzen 1:25 en 26; 2:24)

Deze brieven zijn tegelijkertijd verstuurd, zeggen:

Efeze 6:21; Kolossenzen 4:7-9; Filippenzen 2:23.

In deze brief aan Filemon spreekt Paulus nogal vaag over zijn vrijlating. Maar in de brief aan de Filippenzen spreekt Paulus daarover in duidelijke taal. Dit is zo, omdat in zijn brief aan de Filippenzen, Paulus ervan uitgaat dat de beslissing van de HEERE de reden zal zijn voor zijn vrijlating.

In de brief aan Filemon, gaat hij ervan uit dat de gebeden van de broeders en de zusters de reden van zijn vrijlating zijn.

- :23** U groeten Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus.

- :23** Nogmaals:

De brief **begint** het noemen van **5 namen**.

De brief **eindigt** met het noemen van **5 namen**.

De brief begint met genade en eindigt met genade!

Alles daar tussenin, spreekt dus ook over de overvloedige rijkdom van Gods genade en over het verborgen (= 5) Geestelijke (= 5) Leven van Christus (= 5) in de hemel (= 5).

Epafras = bemind; lieflijk; vriendelijk (*Kolossenzen 1:7; 4:12*)

waarschijnlijk de verkorte naam Epaphroditus

is de bezorger van de brief aan de Filippenzen?

(Filippenzen 2:25; 4:18)

Medegevangene = sunaichmalotos (Paulus de gevangene = desmios)

= niet letterlijk een gevangene, maar alleen van Christus

:24 Markus, Aristarchus, Demas, Lukas, mijn medewerkers.

:24 Markus = beschaafd; hamer; verdediging
= Johannes Markus (*Handelingen 12:12 en 25*)
= neef van Barnabas
(*Handelingen 15:37 en 39; Kolossenzen 4:10*)
Aristarchus = de beste regeert; voortreffelijke heerser
Demas = man van het volk (*Kolossenzen 4:14; 2 Timotheüs 4:10*)
Lukas = licht(brengend); wit
(*Kolossenzen 4:14; 2 Timotheüs 4:11*)

:25 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met uw (meervoud) geest. Amen.

:25 Genade van onze HEERE Jezus Christus in de praktijk (= denken/geest) van jullie leven.

Ook in deze brief is het duidelijk, dat het Christen-zijn, geen wereldse lokmiddelen heeft om mensen te trekken tot Christus.

Het Christen-zijn, kan niet gebruikt worden, om een Christen op te heffen boven zijn aardse positie en omstandigheden, waaruit hij (door de genade van God) geroepen is.

Menselijke eerzucht wordt niet bevredigd, als men de verworpen Heiland aanneemt. Men krijgt er wel de schande en de smaadheid van het kruis bij.

We hebben ook in deze brief de Geest van het Christen-zijn gezien.

Want het fundament en de grondtoon van het Christelijke Leven is genade en liefde.

De verhouding tussen kinderen Gods in Christus, is die van broeders.

Zij zijn broeders van elkander, omdat zij broeders van Christus zijn.

Als deze broederlijke band, in de geest van genade en liefde tot uitdrukking komt, is het eigenlijk logisch dat slavernij onder broeders verdwijnt.

Want hoe zou dit met elkaar te verenigen zijn?

Zo wordt zonder uitdrukkelijk bevel (wat ook in strijd zou zijn met het Christen-zijn), de slavernij onder broeders beëindigd.

De kerkgeschiedenis leert dan ook dat in de beginperiode van het Christen-

dom, over het algemeen gelovige slavenhouders hun gelovige slaven de vrijheid hebben gegeven.

Niet als gevolg van een uitdrukkelijk gebod, maar gedreven door het Leven van Christus in hen.

Want zoals de HEERE hen door Zijn grote liefde en genade in de vrijheid gesteld had, zo waren zij dit ook verschuldigd aan hun broeders en zusters in Christus Jezus de HEERE te doen.

Amen.

Aanhangsel

Onesimus = nuttig; bruikbaar

Hoewel hij door het ontvluchten van zijn heer en meester onnut geworden was.

Paulus = hier een type van Christus, de Geest van Christus
door Paulus wordt Onesimus verzoend met Filemon

Paulus is een type van de Verzoener en Middelaar van het Nieuwe Verbond.
Die in Zichzelf, twee van elkaar gescheiden partijen tot één brengt

Het is de wonderbare Kracht van het Kruis, waarin God Zijn Liefde gedemonstreerd heeft.

Het is de wonderbare Kracht van het Bloed van het Lam, waardoor wij nu vrede met God hebben, door geloof in het verlossingswerk van onze HEERE en Heiland.

In Hem worden mensen met de meest tegengestelde karakters en gewoonten, en met totaal verschillende werkzaamheden en posities op aarde, in éénheid samengevoegd.

Typologisch:

De Zoon keert terug in de Vader.

Als de Dienstknecht Zijn werk als Zoon, volkomen volbracht heeft, houdt Hij op Zoon te zijn.

Maar uiteraard houdt Hij niet op te bestaan (= zijn).

De functie Zoon houdt op.

De Vader en de Zoon zijn “Één”.
God is één Wezen.
De HEERE Jezus Christus beschouwt Zichzelf als Vader.

Johannes 14:9:

Jezus zeide tot hem: Ben Ik zo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons den Vader.

De HEERE Jezus beschouwt Zichzelf ook als de Zoon.
De Zoon regelt iets namens en ten behoeve van de Vader.
Wanneer dit volkomen volbracht is, houdt het begrip Zoon op.

God de Vader, heeft alle dingen aan Christus, namelijk aan de Zoon onderworpen. Wanneer God Alles en in allen zal zijn, houden de begrippen Vader en Zoon op te bestaan. De begrippen Vader en Zoon, zijn relatieve begrippen en zijn daarom van tijdelijke aard. Ze hebben te maken met een bepaald werk en met erfrecht en onderlinge verantwoordelijkheid. Wanneer al die zaken geregeld zijn door de Zoon, houdt de verhouding Vader – Zoon op.
De begrippen Vader en Zoon zijn dan niet meer van toepassing.

Of anders gezegd:

Een man kan vader, maar tegelijkertijd ook zoon zijn.
Een zoon heeft namelijk de neiging, om vader te worden.
De zoon wordt dan ook steeds meer vader en steeds minder zoon.
Dit is een kwestie van tijd.

Amen.